

NOUSUMAPE

CALEFACCIÓ - AIGUA - GAS - ELECTRICITAT - AIRE CONDICIONAT

DELEGACIO BARCELONA

Pol.Ind.Clot de Moja
C/Parellada , 26-28-30
08734-OLERDOLA
TEL.93.890.35.00
FAX.93890.36.78
E-mail:sumape@sumape.com

DELEGACIO TARRAGONA

Lepant,7 i Argentera , 18
43202-REUS
TEL.977.32.20.14
FAX.977.31.10.00
E-mail:marolan@sumape.com

Lo Pericó

d'Ulldecona

Recull d'Activitats

- J.M. LARA BOSCH
- J.M. PIERA
- RAÚL TAMUDO

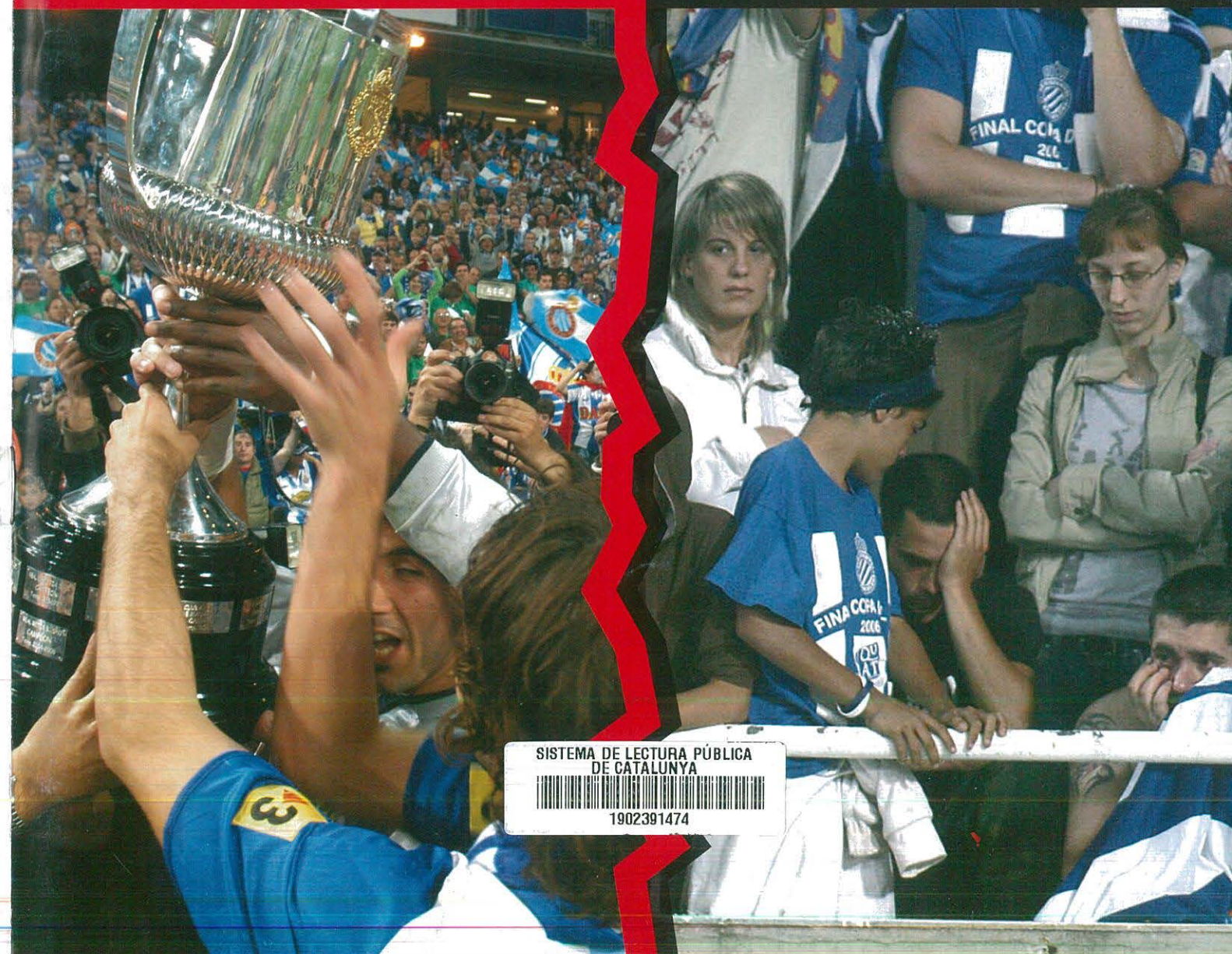

JUNY 2006 · N.8

- OPINIÓ
- RESUM 2005
- SOCIS

VAM VIURE
LA GLÒRIA!

HEM TOCAT
L'INFERN!

SISTEMA DE LECTURA PÚBLICA
DE CATALUNYA

1902391474

PARA CADA PUESTO EL PROFESIONAL
MAS ADECUADO

DELEGACION BENICARLO

Telef.964 461595
Plaza Constitución,10- 1
12580 BENICARLO

DELEGACION VINAROS

Telef.964 407750
San Francisco,27- 3
12500 VINAROS

DELEGACION AMPOSTA

Telef. 977 705453
Lope de Vega, 17
43870 AMPOSTA

DELEGACION TORTOSA

Telef. 977 444098
Rosa Mª Molas, 21
43500 TORTOSA

DELEGACION CASTELLON

Telef. 964 233053
Tenerias, 15
12003 CASTELLON

DELEGACION NOVELDA

Telef. 965 624647
Miguel Hernandez, 11
03660 NOVELDA

<http://www.temporaltransfer.com> benicarlo@temporaltransfer.com

Sumari

editorial

5

Jeroni Castell, President de la Penya Blanc-i-Blava d'Ulldecona

salutacions

6

Núria Ventura, Alcaldessa

7

Miquel Fusté, Regidor Cultura

9

Daniel Sánchez Llibre, President de l'Espanyol

entrevistes

11

José Manuel Lara Bosch, per José L. Llopis i Jeroni Castell

19

Raúl Tamudo, per José L. Llopis

24

Josep Mª Piera, per Jeroni Castell

opinions

21

Moisés Llorens, Diari AS

29

Eduard Cabré, COM Ràdio

31

Rogelio Román, Mundo deportivo

31

Joan Terrats, El Periódico de Catalunya

33

Francesc Serra, Espanyol en estat pur

els socis

22

Santos Escobar, per Jeroni Castell

35

Joan Labèrnia, per Narcís Ausensi

37

Lourdes Casas, per Narcís Ausensi

39

Entrevista a la Pubilla, per Francesc Serra

41

Resum d'activitats del 2005, per Jeroni Castell

42

Antonio A. Bailán, per Narcís Ausensi

Reportatge fotogràfic:

Joan Vilches i Ignasi Paredes

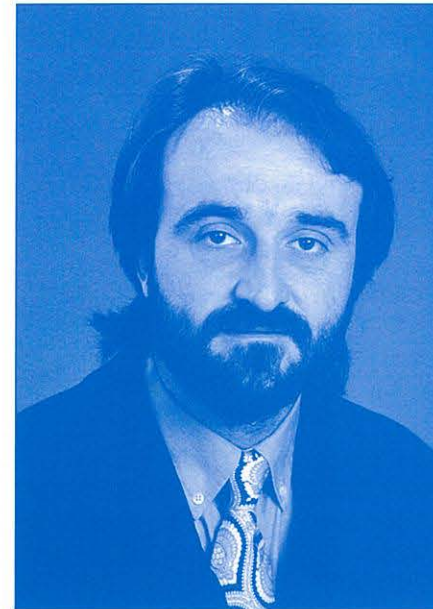

Caixa Tarragona

Plaça Església - ULLDECONA

Editorial

Jeroni Castell, president de la Penya Blanc-i-Blava d'Ulldecona

Era l'any 99 quan Brindisi va dir: "transitamos por una cornisa". Ramió, llavors president de la federació de penyes, bramava: "es té que canviar l'entrenador". Dani, ja president, responia: "amb ell estem consolidant un projecte, el de cantera". Responia Ramió: "Aquest projecte és del club, no d'un entrenador puntual". Ara no sento la veu de Ramió. On ets Josep?

Durant el set anys que han passat hem continuat passejant per aquell lloc tan perillós que ens deia Brindisi, però sense projecte, incloent-hi moments en els que ens vam assomar al precipici; juny de 2003 i maig de 2004 contra el Múrcia. Fins que arribem al tretze de maig d'aquest any... Aquella terrible nit, l'espanyolisme en ple, l'institució sencera, vam canviar la cornisa per una fulla de navalla, degudament esmolada, per passejar-nos descalços. La ferida era terrible. L'espanyolisme es dessagnava a "xorros" sense poder parar l'hemorràgia... Finalment, amb els dos peus a l'UVI i respiració assistida, va arribar el miracle. Gol de Coro, vas salvar l'institució noi. Es controla l'hemorràgia. Amb greus ferides, i més d'un amb problemes de respiració reals, tots cap a casa. No es podia ni protestar. L'espanyolisme ja no tenia forces per a més.

I ara qué?. És la pregunta que ens fem tots. Dificil resposta. Crec que ningú, ni els més fidels al "danisme" es refien ja de que les coses canvien. Els més escèptics, m'incloc, ho veiem absolutament impossible. Ara ens diran, ja ho estan fent, que han après la lliçó, que no passarà mai més, faran una, un altra, oda al populisme, passejaran la Copa, gran alegria que no pot tapar el fracàs, no en vull cap mes al preu d'aquesta!!!, casa per casa. Parlaran de Cornellà, que no té les llicències, de projecte esportiu, probablement de cantera, aquella de la "cornisa" de Brindisi, que es va convertir en una bogeria de fixatges, més de setanta la majoria infumables... En fi: el de sempre. Qualsevol cosa mentre ells puguin continuar còmodament asseguts i refregant-se en el seu "ego" personal que els importa molt més que el sentiment de la gent. Estic cansat de la mentida en la que s'han instal·lat els directius, tant sols per continuar sobrevivint. Com poden vendre fracassos tan grans com si foren èxits?. Estem cansats de que ens enganyin dient que la salvació contra el Múrcia era un èxit, que el crèdit sindicat es un èxit, es la mala sortida d'un desgavell econòmic i esportiu, i ara, això faltava, que aquesta temporada es de "notable".

Em sento impotent, com molts. Veig com tracten aquest club, al que tant estimem, i em fa mal. He vist plorar de pànic, de tristesa, d'impotència i de ràbia, al meu fill, a la meva neboda, als meus amics, als companys de penya, al espanyolisme sencer...i no puc fer res. Que fort!!! I se, no en tinc cap dubte, que no tindran la dignitat de marxar. De deixar, que uns altres, qui sigui, ho intenten fer millor. Hi ha massa interessos. No busquin en aquesta editorial, la reivindicació d'un "opositor". No, no es això. Busquin, ho trobaran en facilitat, el sentiment d'un "perico" que, com molts, d'aquest sentiment n'ha fet una forma de viure i li estan acabant l'il·lusió.

Jeroni Castell Vidal

Núria Ventura, Alcaldessa d'Ulldecona

Aquesta ha estat una bona temporada per al RCD Espanyol amb el triomf a la Copa del Rei com a èxit més destacable, per tant, FELICITATS a tots els que sentiu al cor els colors blancs i blaus. Enhorabona per la Copa però també per l'esforç realitzat durant tota la temporada en les diferents competicions en què ha participat l'Espanyol.

A nivell local, felicitar-vos també per la tasca duta a terme per la Penya a l'hora de donar suport a l'equip i en l'organització de les diverses activitats que any rera any ofereix als socis i a la població en general. Exemple d'aquest esforç i d'aquest treball és precisament la revista que teniu a les mans, que ens resumeix molt bé tot el que heu anat fent al llarg dels últims dotze mesos. No és fàcil mantenir aquest nivell d'activitat en associacions de caire voluntari com la Penya i, per tant, el treball encara té més mèrit.

Així que, us animo a continuar treballant com ho esteu fent fins ara i a dinamitzar en la part que us correspon, la vida cultural i esportiva del nostre poble. Per aconseguir-ho, tindreu a l'Ajuntament al vostre costat.

Felicitats una vegada més,

Núria Ventura
Alcaldessa d'Ulldecona

DISTRIBUCIONS
D'ALIMENTACIÓ

GARCIA MORENO

Carrer Cervantes, 54 - Tel. 977 73 05 40

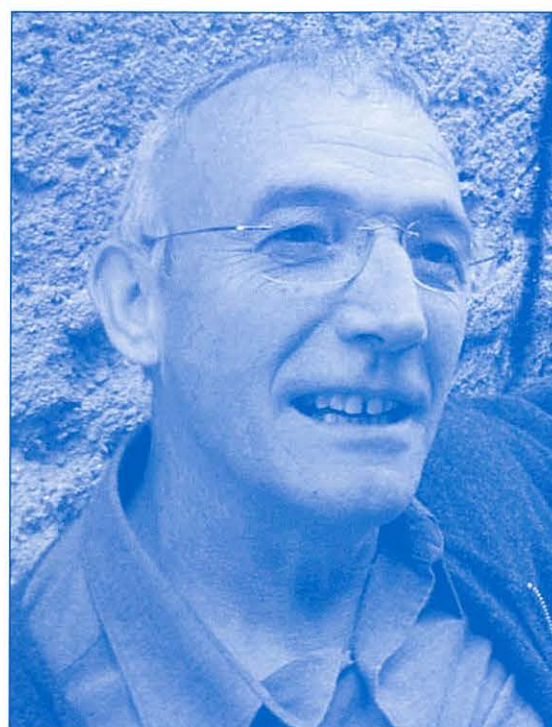
Fax 977 73 05 40

43530 ALCANAR

CONGELATS
FRIMONT, SA

Av. Pare Palau, 7 A
Tels. 977 72 00 20 - 977 72 05 78
ULLDECONA (Tarragona)

Miquel Fusté, Regidor d'Ensenyament, Cultura i Festes

Vagi per davant la meua més sincera felicitació a tots els membres de la penya i com no a tots els socis i simpatitzants del RCD Espanyol, pel recent aconseguiment del títol de Campió de la Copa del Rei, la meua enhorabona.

Un any més teniu a les mans el Perico d'Ulldecona, un any més l'agraïment d'aquest Ajuntament per tota la feina que comporta organitzar i preparar els actes que ofereix a tota la gent del nostre poble, sempre es feixuc treure hores de descans de les persones per dedicar-les a fer del nostre poble el més actiu en tota mena d'actes, això vol dir en el nostre benefici que som gent amb empena, amb idees i voluntariosos a l'hora de posar-ho en pràctica. Aquest butlletí ens posa a tots al corrent de la vida i obra del Club, però també és important perquè ens parla del nostre poble, de les inquietuds d'una gent que han sabut fer de l'Espanyolisme una eina de cultura de participació i de iniciativa.

Es per tot això que sempre tindreu el recolzament de l'Ajuntament en tot allò que estigui al nostre abast, una salutació de la meua banda per a tots els Pericos falduts i desitjar tots els èxits possibles al vostre club.

Miquel Fusté
Regidor de Ensenyament, Cultura i Festes

Montsià Assessors

FISCAL
LABORAL
COMPTABLE
JURÍDIC
RECURSOS HUMANS

Sant Antoni, 9
Tel. 977 71 30 40
Fax 977 71 34 40
43560 La Sénia

Sant Lluç, 35 baixos
Tel. 977 72 17 47
Fax 977 72 02 74
43550 Ulldecona

PEIX I MARISC

ADOMER, S.L.

Tel. 977 73 50 07
Tel. 977 73 75 60
Mòbil 646 71 66 24

Trafalgar, 32
43569 LES CASES D'ALCANAR
(Tarragona)

Salutacions

Daniel Sánchez Llibre, president del RCD Espanyol de Barcelona

M'alegra molt comprovar com Lo Perico d'Ulldecona arriba a la seva 8a edició. Que de pressa ha passat el temps; sembla que era ahir que us adreçava unes paraules en el 7è número...! En aquest any que ha transcorregut, al nostre Club, sempre en continua evolució, han passat moltes coses, algunes d'elles molt positives.

El propassat 12 d'abril vam proclamar-nos Campions de Copa: la segona Copa en els últims sis anys, després que aquella del 2000, que vam assolir en ple Centenari, se'ns hagués resistit seixanta anys. Va ser molt il·lusionant poder-li donar a l'afició una alegria tan gran.

Amics d'Ulldecona, no cal que us expliqui el que vam viure aquells dies a Madrid perquè vosaltres mateixos ho vaú palpar, doncs no hi va faltar ningú. L'afició, que va tenir de blanc-i-blau les graderies de l'Estadi madrileny, va tenir un paper molt important en la victòria de l'equip. Malauradament, les coses no ens estan sortint bé a la Lliga i és per això que necessitem que aquesta magnífica afició ens recolzi fins a l'últim moment.

A nivell patrimonial, en l'últim número us deia que havíem començat les obres de trasllat de l'Estadi de rugbi i atletisme, previ a la construcció del nou Estadi del Club en els terrenys de Cornellà-Prat. Doncs bé, el gener passat ja vam poder lliurar el nou Camp de Rugbi a la ciutat de Cornellà un cop finalitzades les obres i després que al novembre s'hagués signat el contracte d'obres amb les dues empreses constructores, FCC Construcción y Copisa, i, un mes abans, el crèdit sindicat bàsic per portar a terme el projecte.

Estimats companys de la Penya Blanc-blava d'Ulldecona, felicitats per aquest 8è Aniversari de la vostra revista i per molts anys!

Daniel Sánchez i Llibre
President

DISTRICOM

SAN RAFAEL S.L.

Distribució de Gasoil a Domicili

977 71 34 23 - San Rafael del Río

Talleres ESBAR

Chapa y Pintura

Camí la Roja, s/n - Tel. 977 72 01 78 - 43550 ULLDECONA

VISC!

¡Visca! Amb aquesta expressió volem manifestar el suport que, a "la Caixa", sempre hem donat a les nostres tradicions. A la il·lusió que desperten. A l'alegria que

produeixen. I, sobretot, a l'entusiasme de tothom qui, amb el seu esforç, la seva col·laboració i la seva participació, les renova dia a dia, any rere any.

Entrevistes

Entrevista a...

José Manuel Lara Bosch

ESTA ENTREVISTA FUE REALIZADA EL 18-04-2006. SEIS DIAS DESPUÉS DE GANAR LA COPA DEL REY.

Desde el mes de noviembre antes de la primera Asamblea, la de los ordenadores, el Sr. Lara nos había dado su palabra de concedernos una entrevista. Fiel a su palabra, como siempre, así lo ha hecho. Gracias por recibirnos en su despacho y dedicar este tiempo para hablar, tranquilamente, de nuestro Espanyol.

José Manuel Lara Bosch, sin más preámbulos, no vamos a presentarle ahora, somos campeones de Copa; ¿cómo lo vivió?

Pues como todo espanyolista; con una alegría enorme. Lo estuve viendo con mi mujer y otro matrimonio amigo. Hubo dos cosas que me hicieron confiar mucho en la victoria. La primera; las declaraciones, el día anterior, de Víctor Muñoz diciendo que iban a hacer un fútbol alegre, atrevido... pensé, es nuestra oportunidad. A nosotros los equipos que se meten atrás no nos van; en cambio, si nos dejan jugar a la contra tenemos más opciones, con los pases de Iván y la velocidad de Luis García y Tamudo podemos hacer daño. Hicimos un gran partido, pero la verdad es que viendo el encuentro también hubo alguna cosa que no me gustó tanto.

¿A qué se refiere?

Que hay muchos más problemas que el deportivo.

¿Cuáles?

A mi es que me deformaron los Camacho, Flores y compañía. Cuando miro los partidos no miro sólo donde está el balón, miro más cosas. Y viendo el gran partido que hicimos y como "metían la pierna", como corrían los que no tenían la pelota... vi que ese equipo no era el mismo que jugó contra el Alavés, por ejemplo, que jugamos para que nos dieran limosna. Esa es, sin duda, una plantilla con problemas de vestuario. Si a esto le añadimos las intromisiones en el área deportiva, la falta de confianza en el entrenador, que estuvo cesado, y lo volvieran a poner porqué no encontraron a nadie que quisiera venir... Todas estas cosas nos llevan a la situación en que estamos.

¿Porqué no fue a Madrid?

¿Y a que sitio iba...?

...al Bernabéu, que era donde se jugaba!!!!.

¿En qué lugar del campo?. Si pido las entradas al Madrid me ponen en el palco de autoridades y no quiero, ese lugar es para los directivos y yo no lo soy, y si las pido al Espanyol, ganando me puedo "encontrar" unos cuantos que me creen un problema. No tenía un buen sitio para ir.

Y los domingos ¿porqué no va al campo?

Ahí si tengo sitio porqué pago ocho asientos, pero no voy para no hacer declaraciones. ¿Qué hago, digo lo que pienso y se arma un "cirio"?, ¿más división?. No quiero, y mentir tampoco.

Pero es que con esta actitud siempre pasará por el malo de la película.

Si es bueno para el club, no me importa pasar a mi por el malo.

Pero, ¿es bueno para el club que el primer accionista no hable?

Si, mientras no tengamos alternativa. Cada vez que haya una alternativa yo saldré a apoyarla, como he hecho la última vez. Pero si no hay, es mejor que me esté callado. Solo para criticar y no poder ofrecer alternativa, mejor callar.

¿Y quién debe ser la alternativa?

Creo que los 3.0 son gente joven y capacitada. Les he dicho que el candidato debe ser de su generación. El Espanyol necesita un cambio generacional, les aconsejé que pusieran un candidato propio, me dijeron que no lo tenían preparado que si acaso más adelante... Para mi gusto, mejor uno nuevo y joven, aunque no sea un candidato preparado con antelación.

El Espanyol necesita un cambio generacional y Piera sería un buen candidato

¿Usted cree, de verdad, que 3.0 puede ser una alternativa seria?

Les falta un líder. Mejor dicho, tienen uno pero no quiere serlo.

¿Quien?

José Mª Piera. Son un buen consejo pero les falta un líder. Ahí tienen seis o siete personas muy capaces.

¿Usted cree que Piera sería un buen candidato?

Si.

¿Y le apoyaría?

Sin ningún problema.

José Manuel Lara Bosch

Para ser aficionado a los toros y no al fútbol o no importarle nada el Espanyol está bastante bien, llevamos mucho rato hablando del Espanyol...

Esto de que soy aficionado a los toros es una falsedad. Nunca en mi vida he estado en la plaza de toros de Barcelona. En Sevilla he estado dos veces... pero nunca he sido capaz de aguantar una corrida. Tengo amistad personal con Curro Romero y la familia de Espartaco, su suegro es uno de mis mejores amigos, y nunca he ido a verles torear. La verdad, no soporto los toros. En cambio, me gustaría que algunos me explicaran cómo era la tribuna vieja de Sarrià... cuando los asientos eran de paja y madera, sueltos además, y algún día volaban. No recuerdo haber visto a algunos de los que ahora tienen muchas acciones del Espanyol.

Pero sí habrá coincidido en esa tribuna vieja con Morlanes, Sebastián Javier, Antonio Martín... incluso con el mismo Dani.

Acabáis de poner el dedo en la llaga de una cuestión que me preocupa. Según dicen, ellos son los populistas y yo el capitalista que sólo quiero el poder. En cambio yo he estado ocho años sin votar y hubiera estado ochenta más si Dani hubiera respetado una sola parte del pacto, aunque hubiera sido solo una. Yo, cuando he podido, he respetado que la masa social decida, creo que es lo correcto. Me preocupa mucho esa política que venden de: "el club para los socios" y no la llevan a cabo. Todo lo contrario. Tal y como está el mapa accionarial, cinco o seis accionistas superamos el cincuenta por ciento y, si nos ponemos de acuerdo, el voto del "pueblo" no sirve para nada. Señores que, además, no tienen todas las acciones a su nombre.

¿Le preocupa que hayan salido a la luz nuevos espanyolistas?

No, a mi me encanta que salgan nuevos y que se sumen al proyecto. Lo que no me gusta tanto es que sea gente que no les he visto nunca en el campo, gente que el espanyolismo no conoce de nada. Yo no pido "pedigrí", pido ganas y no me lo han demostrado nunca. No me gusta nada que haya gente que vaya diciendo: "seré vicepresidente deportivo", o que digan cosas que desestabilizan al vestuario como; "todos los fichajes han sido un desastre, menos uno...", que, casualmente, es el de su propiedad. Los otros, Quat; que tienen fuertes divergencias los dos socios respecto a la política que tiene que seguir el club y, al final, el señor Martín me da motivos personales, que nada tienen que ver con la gestión, para justificar su apoyo a Dani: ¡Una sociedad municipal, 'Revolt del Llobregat', votando!. ¿Dónde se ha visto que una empresa municipal vote en las elecciones de un presidente?. No puede ser que el Ayuntamiento de Cornellà influya en quién tiene que ser el presidente del Espanyol. Pero ellos sabrán.

Pero si no entraban estos nuevos accionistas no se cubría la ampliación de capital que era fundamental para el desarrollo económico del club...

No, ese camino fue deliberado. Ellos sabían que todo lo que no se cubriera, lo hacía yo y sin derecho a voto. El club tuvo durante más de un mes, por qué no tenían más ofertas, tres millones de euros, adicionales, que aportaba personalmente

para esto, pero no pararon hasta que "colocaron" todo ese capital entre ellos. Este modelo social o accionarial no es, para nada, de mi agrado. Si sumamos las acciones de Dani, Tarradellas, Quat, Revolt, Planeta, 3.0 y Martorell, superamos el 50 por ciento, con lo que el socio de base no cuenta para nada y yo creo que debe contar.

Pero si se ha llegado a esta situación es porque usted hizo presidente a Dani...

Sí es cierto, y por eso me siento mal y culpable. Usé todos los mecanismos para que él fuera el presidente. Y tuve que convencerle para que aceptara. No tuve la vista de darme cuenta que el argumento por el que no quería aceptar era muy peligroso. El me decía que le daban miedo los micrófonos y las cámaras. Ahora me doy cuenta que una persona que le tiene tanto respeto a su imagen es que es muy vanidoso y es lo que ahora se ha puesto de manifiesto. En la última Junta de Accionistas dijo; "Me acusan de que no he cumplido un pacto; pues es cierto, no lo he cumplido" o, "yo miento, pero miento poco" o "esta vez no miento", todo esto ha salido de su boca. En una empresa cotizada, después de esto, viene la carta de dimisión. Si a esto le sumamos la falta de proyecto deportivo, aunque hayamos ganado la Copa, más de sesenta fichajes en ocho años, no sé cuántos directores deportivos y un sinfín de entrenadores... más la nefasta gestión económica. En esto momento me pasa lo mismo que cuando entré en el Consejo del Espanyol; me preocupa más el déficit que se genera que la deuda que hay. De todas formas hay que reconocerle dos grandes virtudes a Dani: su populismo y la suerte. Cosa de la que me alegro.

Dicen que con el nuevo estadio de Cornellà-EI Prat se crearán suficientes ingresos como para tener superávit. ¿Usted no lo cree así?

El nuevo estadio de Cornellà va a dar más ingresos, pero no lo que dicen. No los suficientes como para que desaparezca el déficit y podamos pagar la deuda.

Se queja usted de cómo se ha llevado el club en los últimos años. Pero usted ha estado callado y sin intervenir. Hubiera podido hablar mucho antes.

Lo hice. Pero, para no perjudicar al club, en lugar de hacerlo públicamente lo hice en privado. Tengo varias cartas, que le remití en su momento a Dani, advirtiéndole de lo que iba a suceder, y aconsejándole para que rectificara. Estas cartas se pueden publicar en cualquier momento sin problema. Ya le advertí de la "estafa de los argentinos", le dije: "ellos te estafan a ti, trayéndote jugadores de su mismo representante, y tu, a su vez, estafas a la masa social diciendo que haces política de cantera, cuando en realidad estás llenando la plantilla de gente de fuera. Un entrenador extranjero que no conoce el fútbol base catalán, no puede hacer política de cantera. Simplemente porque no la conoce.

Y ¿cuál fue la respuesta de Dani?

Ninguna. No me hizo ni caso, pero yo le seguí apoyando, no con mi voto pero sí con mi silencio, porque humanamente me parecía una buena persona. Hace tres o cuatro años vino y me dijo que se quería marchar. Le contesté: "Te he mantenido mi apoyo, a pesar de la deuda que has generado,

José Manuel Lara Bosch

pero no te voy a tolerar que te vayas si antes no propones un relevo". Me contesta que es una buena idea y me pregunta quién puede ser ese candidato para el relevo. Le contesto que es él quien lo tiene que elegir no yo. Me dice: "Tengo uno pero no te va a gustar, es Claudio Biern". Yo le digo que la única experiencia que he tenido con Biern fue de cuando hace años tuvo un duro enfrentamiento con mi hermano Fernando pero, "si es tu candidato; adelante" le contesto... Se reúnen Dani y Biern, empiezan a hablar sobre un Consejo entre los dos, y se pasa a que Dani no le deja poner ningún consejero a Biern y le impone todos los suyos, al tiempo que le dice que en dos o tres años se va. Entonces es cuando Claudio lo deja. Años después, Biern se presenta a las elecciones y dicen que es mi candidato...

¿Por este motivo convoca usted a Biern a la famosa cena del Windsor?

Sí, propuse a Biern como vicepresidente de consenso para que no fuera una persona hostil a Dani. Cuando el año pasado Dani se ve acorralado por la oposición, yo no conocía a los 3.0, viene desesperado a hablar conmigo. Me pide "árnica". Me habla de la "unidad" del club. En ese momento es cuando intervengo. Llegan a un pacto Dani y los 3.0, al cabo de una semana me llama para decirme que no lo puede cumplir. Llegan a otro acuerdo, entonces ya interviene Torras, y lo vuelve a romper. A continuación se reúne conmigo, llegamos a otro acuerdo, lo vuelve a incumplir... Al final es cuando convoco esta cena. Intenté que estuviera representada la mayor parte del espanyolismo, principales accionistas, pequeños accionistas, Federación de peñas, expresidentes, etc.... La reunión fue muy dura, es verdad, pero es que no había otra forma de acabar con aquello. Fue muy penoso... Amenazé con marcharse de la cena varias veces, al final le dije: "Estoy cansado Dani, si quieres marcharte, márchate"; pero no se fue. Después siguió insistiendo; "¡dimito!..." dimite si quieres, pero acabemos", le respondí. Ese día llegué a la conclusión de que Dani era tan vulnerable en sus conceptos éticos, que era capaz de traicionar a sus amigos con tal de el seguir en el poder. Hay un hecho que es innegable; Dani, para pactar, saca de la junta a tres señores y al cabo de un año rompe todo ese pacto y divide el club para imponer a los mismos. O es indigno en un momento o en otro. Lo que he hecho para evitar la fractura del club no está en los escritos. Cuando quiso romper el pacto para poner a sus amigos, le dije: "evita la ruptura,

ponlos en la Fundación", pero me dijo que no porque la Fundación es de segunda. ¿Qué deben pensar los patronos de la Fundación?. Entonces le ofrezco, a De la Cruz y Collet, que sean vicepresidentes de la Fundación en la que yo iba de presidente. Con esto se conseguía salvar la unidad, que yo me volviera a implicar directamente en el club y que la Fundación tuviera más relevancia. Si el mayor accionista es el Presidente de la Fundación, ya ha salvado los "papeles", la Fundación es de primera y, además, será la única forma de que se recauden mil millones al año para el Espanyol, si la dirijo yo. Tu ya lo has demostrado, no lo vas a hacer nunca. Me dijo que no lo podía aceptar porque quedaría de "perdedor".....¡Ah!, ¿todo tu problema es cómo quedarás? ¿te importa más tu imagen que la unidad del club? Esa es la diferencia entre tu y yo. Yo acepto volver al club, acepto ir a la Fundación y que tu seas el Presidente, yo me pongo a trabajar para ti en el club.....y tú, ¿sólo estas preocupado por tu imagen?. Para Dani. Lo siento.

Llegamos a la junta de accionistas...

Nunca en mi vida he pasado más vergüenza ajena. En la primera, con los ordenadores, que yo creo que los hicieron "caer", porque si entramos en la sala morimos asfixiados la mitad de los asistentes.

También se dijo que ustedes eran los responsables de la caída de los ordenadores. ¿A Manolete también le mataron ustedes?

Ja,ja,ja... Ese rumor lo lanzó el hermano de Dani, Josep Sánchez Llibre...

¿Cómo?

Si. Me dijo que lo había dicho de broma...

Sigamos con la Asamblea, vamos a la segunda.

En la segunda, me levanto indignado; ¿dónde se ha visto que el Consejero Delegado no deje hablar a los accionistas?. Están una hora haciendo campaña y después no dejan hablar a los accionistas. ¿Pero esto que es?.

Usted declinó el uso de la palabra en esa junta...

Lo hice por dar una lección de ética. A mi no me hubieran dejado tres minutos, me hubieran dado todo el tiempo que quisiera. Pero creo que todos los accionistas tenemos el mismo derecho y si a los demás les dan tres minutos yo no debo tener más. Todo lo que pasó fue vergonzoso. No se puede organizar una Junta de accionistas en un sitio donde no había ni bar... bueno para ellos sí. Cuando acabó la junta se me ocurre buscar un WC, entro por un pasillo y, en una sala de atrás me los encuentro, con un catering privado para ellos. Me dijeron "pasa, pasa tu puedes pasar". Ellos, con Pardo, otra vieja gloria del club.

¿Qué piensa usted cuando ve a Pardo en todas partes?

Tengo que decir en honor de Pardo, que se pueden decir muy pocas cosas en su honor, que mientras estuve en el club nunca pidió ser recibido, nunca pidió estar en el palco... luego el sabe que no debe. ¿Quién le ha incitado

José Manuel Lara Bosch

a pensar que ahora si debe?. Siendo vicepresidente del Espanyol, y después también, me reuní varias veces con los expresidentes. Nunca convoqué a Pardo, me parecía un problema casi higiénico y él nunca lo pidió, sabía que no debía. Ahora parece que sea el único presidente que ha habido en la historia del Espanyol. Yo creo que es porqué vamos camino de repetir su historia.

¿Cree que se pueden comparar ambas etapas?

La situación económica, la deuda, es igual o peor que la de entonces. Es cierto que ahora tenemos alguna ventaja; los ingresos son superiores y los intereses mucho más bajos. La

Algunos de los que "lucen" de grandes espanyolistas como Perelló y Malet, firmaron el contrato de DORNA, que nosotros tuvimos que rescatar

situación que nos encontramos cuando entramos era que teníamos unos gastos de tres mil setecientos millones y solo novecientos de ingresos, la deuda generaba mil quinientos millones de intereses al año. Los ingresos no podían ser mayores porqué se habían vendido, hasta las almohadillas, a Dorna. Nadie había mirado ese contrato, que firmaron actuales consejeros como Perelló o Malet. Cuando entro en el Consejo pido que me dejen mirarlo. Lo estudio y pido permiso al Consejo para negociar con DORNA. Después

de mucha negociación y viajes a Madrid conseguimos rescatarlo por el mismo precio que lo habían vendido. En ese trabajo me ayudaron mucho Javier Sáenz y Blas Alascio, pero ningún directivo. Fijaros; en abril de 1995 recuperamos el contrato por mil cuatrocientos millones y debiéndolo, el club no tenía dinero para pagarlo, y en junio firmamos con TV3 que nos pagó dos mil millones. Si no hubiéramos hecho eso, hoy el Espanyol ya no existiría. Hoy tenemos una situación, nuevamente, muy complicada. El patrimonio que generamos entonces, Sant Adrià, no vale tanto como la deuda que tenemos.

Sin la intervención económica y de gestión de la familia Lara el Espanyol, con toda probabilidad, hubiera desaparecido

Dice usted; el patrimonio que generamos entonces.... Pero si hace muchos años que nosotros estamos oyendo: "el patrimonio que ha generado Dani".

Yo también. Pero no es cierto.

¿Y porqué no contestan?

¿Para qué?. Hicimos lo que teníamos que hacer por el bien del Espanyol. Lo que cuenten ya no es mi problema. A Dani se le puede decir que enseñe el balance de junio de 1997. En esa fecha Sant Adrià ya era propiedad del Espanyol.

HOTEL FLAMINGO
L' AMPOLLA

**BANQUETES, BODAS, COMUNIONES
GRAN SALÓN COMEDOR
CON SALA DE FIESTAS**

CONSULTE NUESTRAS OFERTAS
DE MENÚS SELECTOS

TEL. 977 593 816

José Manuel Lara Bosch

¿Quién llevó esas gestiones?

Yo. Es cierto que la obra es de él. Cuando yo me fui los campos no estaban hechos, pero lo que vale dinero es el solar que se compró y que se va revalorizando. Hay muchas cosas que no se han explicado de aquella época...

Pues ahora tiene la oportunidad de hacerlo.

No ha contado que el Espanyol, por nuestra gestión, se quedó con el 16% de Sarrià Park, la empresa que se creó para gestionar la construcción y venta de los pisos. Con una cláusula adicional que decía que si pagábamos cuatrocientos millones más el Espanyol doblaba su participación. Lo único que cuentan es que había una deuda bancaria de dos mil millones... sí, pero el activo de Sarrià Park era superior a la deuda, por lo tanto esta no existía. Dejamos el Espanyol sin deuda. Cuando ya estaba fuera del Consejo me dijeron que querían venderlo y les contesté que me parecía un error. Pero a pesar de no estar de acuerdo, como me dijeron que lo necesitaban porqué ya no tenían dinero, me ofrecí a negociar la venta. Estaba negociando por tres mil millones cuando me entero de que habían ido Dani y Raventós, y habían firmado por mil ochocientos. ¡¡¡Mil millones menos, por no preguntarme como tenía yo la negociación!!!...

Nos hemos metido de lleno en la venta de Sarrià. Se han dicho muchas cosas de aquella operación. Se lo preguntamos con claridad. ¿Usted se hizo rico con la venta?

¡Uffff...! ¡riquísimo! Ja, ja, ja, ja,...

No es para reírse. En algunos "medios de comunicación" se ha hablado, y mucho, de esto. Se ha sembrado mucho rumor y ustedes no han respondido nunca. ¿El que calla otorga?

¡Cómo voy a contestar a una cosa tan absurda!. La única condición que me pusieron Maragall y Pujol, que los dos se portaron de forma excelente con el Espanyol, fue que no cobrara ni un duro ninguna sociedad vinculada a nadie, que la transparencia fuera absoluta. Los que se interesaron por la compra de los terrenos fueron Cajamadrid y Sanahuja y pusieron cómo condición que yo entrara en la sociedad. La razón era lógica, el terreno ya estaba recalificado pero faltaban las licencias, que son tan importantes cómo la recalificación, y el que había llevado toda la operación era yo, por lo tanto si seguía era más fácil que se logaran más metros de edificabilidad. Les contesté que, si ellos lo financiaban, el que se quedaba era el Espanyol, que yo daba la cara y me partía el pecho por el club, pero ni Planeta, ni yo, ni nadie de mi entorno entraba. Y fue cuando el Espanyol entró en Sarrià. ¡Seamos serios!.

Somos serios. Pero esto es una leyenda que corre por el entorno del club

¿Y que tengo que hacer para evitarlo?. Yo no fui vicepresidente del Espanyol ni para ganar amigos, ni para ganar prestigio, ni para ganar dinero. Afortunadamente, aunque "suene" a fantasma, no necesito el dinero y tengo suficientes amigos y prestigio. Estuve para intentar salvar algo que, creo honestamente, si no estamos no se salva. Explíquelo.

Se nos puede criticar la venta de Sarrià o si pudimos hacer otra cosa. Yo no supe encontrar una solución mejor y me dolió tanto o más que al resto. Lo que tengo claro es que si no sale mi padre y firma seis mil millones de avales, esto era treinta de mayo, en septiembre nos subastaban Sarrià. Esto no lo ha contado nadie. Pero antes, el treinta de junio, nos íbamos a 2ª B. ¿Dónde estaríamos ahora?. Sólo se ha contado una parte de la verdadera historia. Algunos de los que "lucen" como grandes espanyolistas, como Perelló, Malet y compañía, firmaron el contrato con DORNA que nosotros tuvimos que rescatar.

Cuando usted dimite de vicepresidente lo

"disfraza"absurdamente diciendo que tenía un problema con la federación de penyas y las jornadas económicas, cuando la verdad es que lo hizo por grandes discrepancias con Dani...

No, sólo con Dani no. Los tuve con Dani y su entorno.

Vale. ¿porqué no dijo la verdad?

Porqué no tenía alternativa. No puedes cargarte una alternativa, por pocas probabilidades que tenga de hacerlo bien, si no tienes nada que ofrecer. No me podía quedar más tiempo haciendo las funciones de Consejero Delegado. Trabajaba

Dimití de vicepresidente porqué después de llegar a un acuerdo con Camacho para director deportivo, los Dani, Condal, De la Cruz... dijeron, "Vaya putada tener que aguantar cinco años más a este maleducado"

muchas horas para el Espanyol y todo pasaba por mi mesa. Repasad cuantos fichajes hubo "perdidos" aquellos años... pocos, muy pocos. Y no es que yo sepa de fútbol, pero los que sabían eran los que los hacían. Los profesionales. La Copa de Valencia se gana con aquellos fichajes y el fútbol base de esa época: Cristóbal, Pochettino, Nando, Galca, Sergio, Tamudo, Arteaga.... En nuestra etapa el Espanyol

se administró cómo Dios manda. En lo económico y en lo deportivo.

¿Cuales fueron los motivos reales de su marcha?

Después de un año en el Sevilla habíamos conseguido que Camacho volviera para la primera temporada en Montjuic. Antes de acabar la temporada, Torras y yo nos reunimos con Camacho y le propusimos un contrato de cinco años para que se hiciera cargo de la dirección deportiva. En este contrato Camacho se comprometía a cobrar la mitad de lo que estaba cobrando y se hacía cargo del banquillo si las cosas no iban bien. Nos dijo que nos iba a proponer dos candidatos para entrenador, el primero Rafa Benítez, que estaba en

Desde el año noventa y cuatro, nosotros, hemos puesto en el Espanyol dos mil setecientos millones de pesetas. Y estamos contentos de haberlo hecho

el Extremadura, fijaros la visión que tiene Camacho, y como segunda opción García Remón. Al mismo tiempo habíamos fichado un gerente importante para el área económica, con esto conseguíamos tener las dos parcelas más importantes bien gestionadas. Cuando salimos de esa reunión, Torras y yo nos fuimos a explicarle el acuerdo al Presidente. Todo era alegría aparentemente. A la mañana siguiente me llama Camacho y me dice; "ayer cuando acabó la comida, ¿fuisteis a explicar el acuerdo al club?"; naturalmente; le contesté. "Pues que sepas que no voy a firmar ese contrato". ¿qué ha pasado? le pregunto. Pues que cuando os fuisteis dijeron, "¡vaya putada, cinco años más aguantando a este maleducado!. Llamo a Dani y le pregunto si es cierto, su respuesta fue: "Hombre es que el fútbol es diferente, es que esto se tiene que llevar de otra forma". "Eran los Condal, De la Cruz, Dani..... Mira Dani; hasta aquí hemos llegado, ¿qué

Dani solo quiere profesionales que le den la razón y que le dejen "manegar" a el

quereis? ¿seguir "manegant"? ¿tener hombres de paja para vosotros hacer lo que os dé la gana?. Yo me voy. Tenemos una excelente oportunidad con dos grandísimos profesionales, en lo deportivo y lo económico... ¿y vosotros os lo cargáis?. No sigo. Y me fui. Hay una frase de los dirigentes del fútbol que es demoledora: "qué bonito sería el fútbol, si el domingo no hubiera partido". Les gusta tanto "manegar", se lo pasan tan bien, metiéndose en todas las parcelas, que sólo les molesta el partido del domingo. Me declaro incompatible con esto. A mi me encanta el partido del domingo... y lo demás que lo hagan los profesionales. Antes hablábamos de que no voy al estadio, ya os he dado mis motivos... pero autorizo a que pregunten a Sogecable que investiguen si compro o no todos los partidos del Espanyol. ¡Los veo todos!. A mi me gusta el fútbol y no el "manegar".

Al cabo de un tiempo, antes de la Copa de Valencia, llegan a un nuevo acuerdo con Dani. El acuerdo duró poco...

Es que pasó lo mismo. Cuando Dani se vio en una situación

José Manuel Lara Bosch

económica límite nos vino a buscar otra vez. Nosotros le dijimos que con un proyecto serio; sí. Se contrató a Puig como Consejero Delegado. Pero a los pocos días empezaron a decir que era culé. No sé si era culé, pero era un gran profesional. ¿Cuántos jugadores hemos tenido o tenemos que son culés?. Lo que tenemos que exigir a los profesionales es que hagan bien su trabajo, el sentimiento es para nosotros. ¿De donde "salió" que era culé?. Desde el Consejo. Volvíamos a estar como la otra vez, si hay profesionales

Nosotros hemos puesto dos mil setecientos millones de pesetas en el Espanyol. Dani hasta este año, solo había invertido en publicidad

ellos no pueden hacer lo que mas le gusta; "manegar". Hay una anécdota espectacular. Estando ya fuera del Consejo me llaman para decirme que por la tarde iban a presentar al nuevo entrenador. Me dicen que es el holandés Aad de Moos. ¿Cómo? ¿Quién os lo ha recomendado?. Hemos encontrado su currículum en internet. Así se trabajaba en el Espanyol. Se deshizo su fichaje, le habían echado de todos los sitios en los últimos ocho años por problemas con su vida privada, porque les advertí de lo que pasaba y me opuse rotundamente. Dani solo se rodea de gente que le da la razón y le deje manipular todo a él.

Dicen que usted no ha puesto dinero en el Espanyol...

El que no había puesto dinero hasta esta temporada era Dani. Había invertido, su empresa, en publicidad pero regalado dinero, no. Este año ha sido el primero que Dani ha fichado jugadores de su bolsillo para el club y, encima, dice que sirve para compensar los cien millones del error de Raúl Molina. Nada tiene que ver una cosa con la otra. Los jugadores que ha fichado son suyos y el dinero de Molina era del Espanyol. Ya que antes hablabais de nuestro enriquecimiento con el Espanyol; el Espanyol desde el 1994, nos ha enriquecido en "menos" dos mil setecientos millones, en jugadores, en fichas, en primas, en rescisiones de contratos que no se podían pagar. Todo esto lo hemos pagado nosotros ¡y estamos contentos de hacerlo!. Este dinero lo ganó trabajando mi padre y el Espanyol era muy importante para mi padre.

Dani dice que ha pagado el los cien millones de Molina con el fichaje de jugadores. Nada tiene que ver, los cien millones eran del Espanyol y los jugadores son suyos

¿Y para usted?

¡Hombre!, yo creo que lo suficientemente importante como para seguir poniendo dinero, preocupándome y dedicar horas.

Han sido más de dos horas de conversación. Daría para una revista entera, se quedan muchas cosas fuera, pero no puede ser. ¡Que lástima, que esté fuera de la gestión del club!

José L. Llopis / Jeroni Castell

per menjar al teu gust

www.ilgattopardo.net • info@ilgattopardo.net
Marcel Miralles 20 • Tel. 977 59 34 59 • L'Ampolla

per connectar-te

www.ilgattopardo.net • info@ilgattopardo.net
Marcel Miralles 20 • Tel. 977 59 34 59 • L'Ampolla

FUSTERIA BEL

Av. Ramon Salomon, 9
Tel. 977 72 00 44
Fax 977 57 30 69
ULLDECONA

La millor qualitat
al millor preu

JOIERIA

PEPITA FERRÉ

C/ Sant Antoni, 20 - Tel. 977 57 32 49
43550 ULLDECONA

DURMON

DISTRIBUCIONS

DISTRIBUCIONS DURMON, S.L.L.
CL Poeta Vicente García, 23-baix
43550 TORTOSA - TARRAGONA
Tel: 977 440 511
Fax: 977 442 198

Les Moles
restaurant

Tel. 977 57 32 24
Fax 977 72 06 77

Carretera La Sénia, Km 2
43550 ULLDECONA (Tarragona)

<http://www.lesmoles.com>
E-mail: lesmoles@lesmoles.com

Entrevistas

Entrevista a...

Raúl Tamudo

Raúl Tamudo. Buque insignia del Espanyol, es ya, sin duda, el jugador más importante de la historia del club. Decisivo, ya, el día que su padre deportivo lo hizo debutar en Alicante. Decisivo en la copa de Mestalla, en la permanencia de la 2003-2004, y en la copa de Madrid. En Madrid salió a ganar, a romper el partido... Al cabo de un mes le vimos llorar en Montjuïc.

Empecemos por Madrid Raúl: que paso por tu cabeza al conseguir, de manera tan rápida, el primer gol de la final del Bernabeu, ¿pensaste que se podía repetir la historia de la final de Mestalla?

Una gran alegría. Viví unos instantes de alegría tremendos cuando vi que el balón superaba a César. Era el primer paso para ganar la final pero, al mismo tiempo, pensé que quedaba mucho partido por delante y no podíamos bajar los brazos, ni confiarnos. El Zaragoza es un gran equipo y no iba a darse por derrotado tan pronto. Debo reconocer que si me acordé de Mestalla. La historia podía repetirse, como finalmente ocurrió. La copa se vino a Barcelona.

¿Compartes la opinión de Lotina, de que la final se empezó a ganar en el autobús, en la Castellana, camino del Estadio?

Las imágenes de ver a tantos, miles, de seguidores en el Paseo de la Castellana esperando el autobús fue, sin duda, una de las muchas imágenes de ese día inolvidables para mí. Es emocionante, es algo muy personal, que cada uno lo vive a su manera. Nos dio mucha confianza, sabíamos que la gente estaba con nosotros.

Hablemos de la cruda realidad, danos tu opinión como veterano en este club... ¿que le falta o en que falla el Espanyol para asentarse de una vez por todas entre los grandes de nuestra liga y no alternar temporadas positivas con otras llenas de sufrimiento, luchando, como este mismo año, por no descender?

Qué difícil es esa cuestión. No soy la persona indicada para

hablar, pero es que si tuviese la seguridad de saber cuál es la causa ya se la hubiera comunicado al Consejo de Administración.

Mi intención es la de retirarme como futbolista profesional en el Espanyol

Centrándonos en esta temporada, que contestarías a los que dicen que hay "mal rollo" en el vestuario?

No es verdad. No es cierto. El ambiente en el vestuario es como el de cualquier otro equipo de primera. Es algo que se dice desde hace tiempo y aunque lo hemos desmentido, sigue diciéndose... Ya cansa el asunto.

Todos los años por estas fechas salen a la luz los mismos rumores.....¿podemos tranquilizar a la afición del Espanyol diciéndoles que tenemos Tamudo para muchos años?

Espero que sí. Mi intención es la de retirarme como futbolista profesional en el Espanyol y cumplir mi actual contrato. Tengo retos personales que no he alcanzado como, por ejemplo, ser el máximo goleador de la historia del club en Primera División.

Tenemos que hablar del ultimo partido de liga. Cuéntanos.

El partido contra la Real Sociedad fue el más duro de toda mi vida deportiva. ¡Que sufrimiento! ¡Que angustia! Afortunadamente seguimos en Primera División pero en el Espanyol no se puede ni se debe repetir algo parecido. Me niego.

Nosotros también nos negamos.

José L. Llopis

PEIX - MARISC
i TRANSPORTS

ramon

L'AMPOLLA

**Forn
de llenya**

C/Sol, 9 - Tel 977 59 33 29
L'AMPOLLA (BAIX EBRE)

BRU

RESTAURANT - PIZZERIA

PIZZES PER EMPORTAR

Passeig del Centre, 31 977 460 214

BAR-RESTAURANT CAN PINANA

Avda. Marítima Ramon Pons
43895-L'AMPOLLA (Tarragona)
☎ 977 46 00 33

TALLERS FIBLA, S.L.

OPEL

c/ Constitució, 4
Tel. 977 72 00 23 - Fax 977 72 14 24
E-mail: tfiblaopel@ya.com
43550 Ulldecona

Opinions

Moisés Llorens diari AS

Y colorín colorado, este cuento se ha acabado. Con tristeza, pero se puso el punto final a la temporada. A pasar página. Me juego lo que quieran que nadie, cuando se planificaba la temporada el pasado verano, pensaba que este curso acumularía tanto sufrimiento. Nadie esperaba lo sucedido, ni lo bueno, la consecución de la Copa del Rey, ni lo malo y peor, salvar el cuello (por no escribir otra cosa) en el último minuto del descuento del último partido de Liga ante la Real Sociedad. Algunos dicen que este es el vivir del españolista, pero seguro que se pueden hacer las cosas de manera muy diferente. ¿No?

Algo pasa. Algo sucede allí dentro, en las entrañas del Estadi Olímpic. Algo se cuece mal cuando todos los ingredientes son buenos para completar una receta sensacional pero que al final siempre acaba gustando todo un poco salado o agrio, como ustedes prefieran. ¿Qué le pasa al Espanyol? ¿Qué se está haciendo mal? No lo sé, aunque sinceramente no creo que tenga que ser yo la persona que lo descubra. Mis padres siempre me educaron con la convicción de que debía ser sincero en todos los aspectos de la vida. Y trato de hacerlo. Cuando sé que no he hecho algo bien, acabo por agachar las cabeza y reconocer mis errores. ¿Tanto cuesta? ¿Tan complicado es reconocer que se están equivocando en alguna cosa?

El presidente es un tipo simpático. Simpatiquísimo. Me consta que ha tenido enfrentamientos en su casa por no tirar la toalla y abandonar la poltrona del sillón presidencial. Lo ha pensado en más de una ocasión, pero la ilusión de cortar la cinta del sueño españolista, Cornellà-El Prat parece ser más fuerte que cualquier otra cosa. Y se entiende. Comprar los ingredientes, hacer la masa, cocinarlo todo para ver que se comen el pastel otros debe ser difícil de asumir, pero muchas veces se dice que una retirada a tiempo es una victoria.

Pero bueno. A lo que íbamos. A la gente, al pueblo lo que le gusta de verdad es hablar de fútbol, que es el verdadero motor que hace mover todo estos sentimientos. Un tópico: "Si entra la pelota, todo va bien; si va al palo, casi todo va bien; si va fuera; cagada". Y eso es lo que le pasa al Espanyol. Da la sensación de que muchas veces se rema y se nada con mucha fuerza para llegar a la orilla extasiado. Son muchas temporadas escuchando la misma canción y salvando el cuello en el último instante.

Y lo que se debe hacer es comenzar a hacer bien las cosas. Pero desde ya. El club, los que tienen el poder, deben comenzar a olvidar de una vez por todas las rencillas y las guerras de guerrillas que habitualmente se cuecen en los despachos. ¡Basta ya, por favor! Basta de enfrentamientos y comiencen a mirar por una pueblo que siempre se deja la garganta y algo más: el corazón. El españolista se merece el respeto de todo el mundo, claro está, pero sobre todo lo merece de sus dirigentes. El pueblo está cansado de amagos de dimisiones que nunca llegan a producirse; la grada está hastiada de ver cómo nadie es capaz de explotar el gran potencial que tiene la entidad y que parece que más de un dirigente se conforme en vivir a la sombra de otros grandes clubes. Y eso es lo que siente mucha gente: el Espanyol es un club centenario, con señorío, que tiene elegancia, que afortunadamente tiene una masa social que ama los colores blanquiazules, pero que ve con desilusión cómo no acaban de arreglarse ciertas reticencias y desagrasias entre las poderosas familias que gobiernan la entidad.

Lo vivido esta temporada no tiene perdón. En un mes, el Espanyol pasó de celebrar la Copa del Rey, merecidamente ganada, a suspirar por salvarse en el último segundo de un campeonato de Liga marcado por las indecisiones de Miguel Ángel Lotina y por el conformismo de una plantilla bien diseñada pero muy mal explotada.

Se debe aprender de todo esto, claro está, pero esta sí que es la canción del verano. Uno tiene la sensación de haber vivido esta película varias veces en los últimos años. Los aficionados sólo piden una cosa: que traten de buscar un consenso, aparentemente utópico y que las cosas comiencen a funcionar como debe ser. Visca l'Espanyol!!!

Santos Escobar

Ulldecona, entre moltes altres coses, és terra de pericos diferents. Si ser perico ja és, per si mateix, exercir de "diferent", ser-ho de la penya d'Ulldecona ho és una mica més de lo normal. La nostra a estat una penya que a anat contra corrent d'una forma clara, quasi sempre.

En aquesta edició de "Lo perico d'Ulldecona" tenim una gran ocasió per demostrar, per que som diferents. Es senzill, ho som per que tenim molts socis en vocació de ser-ho. Santos es, probablement, l'exemple més clar.

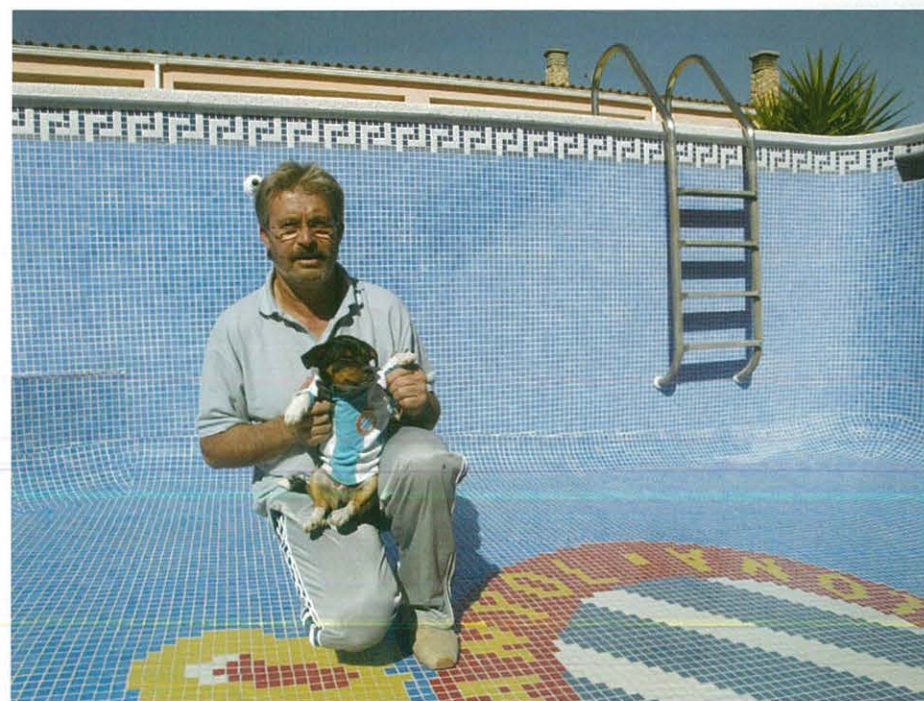
Per saber com es Santos s'ha de conèixer-lo. Un tipus tossut, amb vocació de porta la contraria per principis, d'anar cap avall quant tots van cap amunt, capaç de convertir una conversa de lo més intranscendent en un debat absolutament apassionat. De defensar la seva veritat fins a portar al "contrari" a l'esgotament. I, per suposat, de no donar mai un pas enrere quant creu fermament alguna cosa. Santos es d'aquells personatges tant estranys que quant et diu blanc..., és blanc, vaja l'antítesi d'aquella frase que el nostre president Dani, n'ha fet la seva filosofia de vida "el que avui es blanc, demà pot ser negre".

L'any passat Santos i la seva dona, Cinta, havien de fer unes reformes a la piscina de casa seva. Fins aquí res d'estrany... però llavors va ser quant li va venir la gran idea; ¡volia una piscina del club del que es soci i accionista!. Va parlar en l'empresa que li estava fent les reformes i els diu; "per al fons de la piscina vull l'escut d'un equip de futbol". L'empresa li va contestar que no hi havia cap problema, que tenien el plànol estandarditzat i en diferents mides....."Crec que os esteu equivocant", els diu. "No vull l'escut que esteu pensant, vull el de l'Espanyol".

L'empresa ho va començar a veure negre i Santos era quant ho començava a passar bé de veritat.

"Bé, teniu dos opcions; ho hem feu l'escut de l'Espanyol de fons de la piscina o busco un altra empresa". Per un moment els encarregats de l'empresa van pensar que era una broma, però van tardar molt poc en adonar-s'hen que el tema anava absolutament en serio. Per tal d'intentar dissuadir-lo li van dir que pot ser s'encariria l'obra...

No hi va haver-hi manera, Santos va dir que es tenia que posar l'escut i escut que es posaria. Pericosonline, AS i Sport es van interessar per la piscina. L'Sport va desplaçar periodista i fotògraf. Quant es van posar en contacte en ell pel reportatge els va dir; "Si voleu pot sortir Kameni també". Perdó, com has dit?, contesten. Santos sense inmutarse, "es que tinc un gos i quan mel van portar al

veure que era negre vaig dir; ¡ja tinc el nom, Kameni!, i si voleu pot sortir també al reportatge". Diuen que si, però quan van arribar a casa Santos i Cinta i es van trobar a "Kameni" amb un vestit de l'Espanyol fet a mida, van començar a pensar que "allò era diferent".

Clar que faltava la cirereta del pastis. Les declaracions de Santos; "hi ha culés que no es volen banyar aquí i jo ho prefereixo; m'agrada que l'aigua estigui neta"

Si ja se que som una mica estranys a aquesta penya però...., i el que xalem?

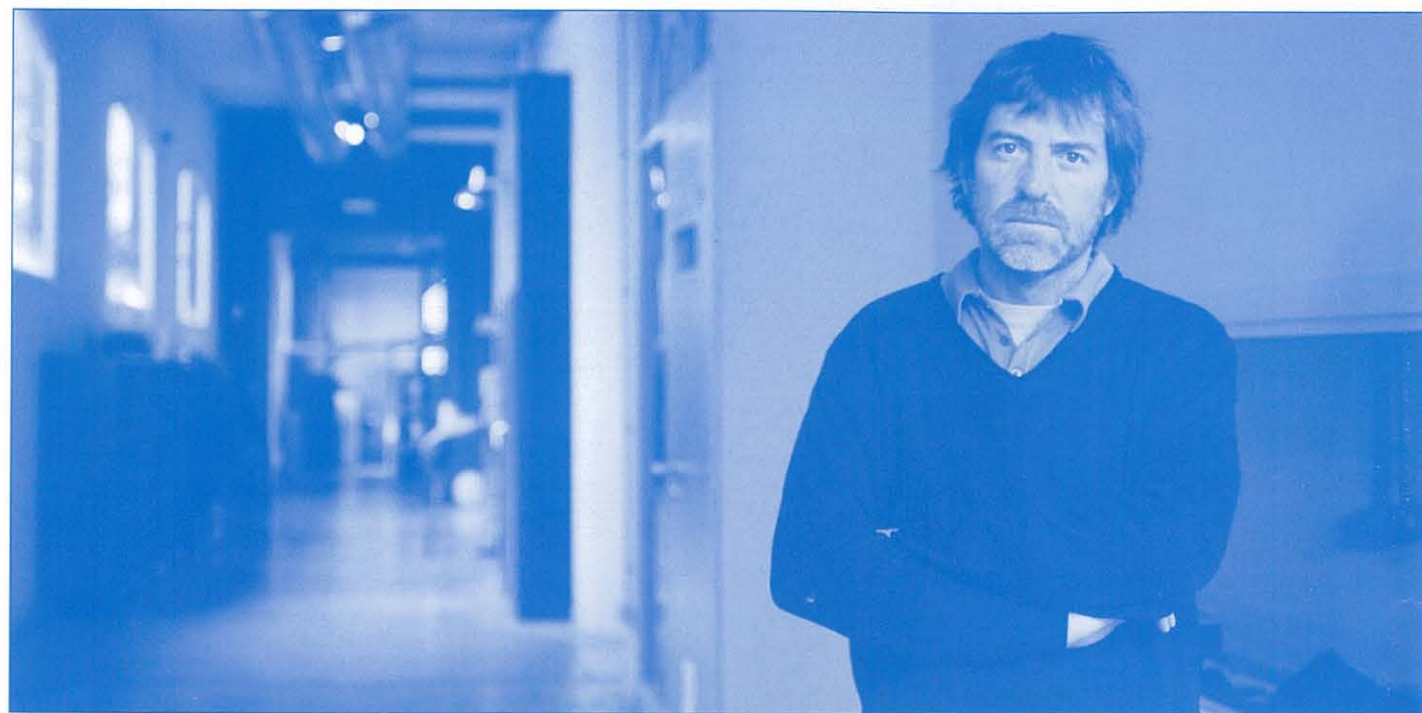
Jeroni Castell

Santos Escobar

Josep Maria Piera

Ha estat un any mogut per al nostre Espanyol, fins aquí cap novetat. De tot el que ha passat teníem ganes de parlar-ne en Josep Mª Piera. Fa dos anys que va aparèixer al primer pla de l'espanyolisme. Els "mercenaris" es van posar a "treballar" de seguida. Van seguir el guió esperat i van arribar al nivell més menyspreable, els que escriuen i els que criden li van dir de tot i van dubtar del seu espanyolisme, o directament el van acusar de no ser-ho. Uns altres, era el símptoma més clar de la desesperació que vivien, van voler agredir-lo, a ell i als seus companys.

No es va posar mai nerviós, no va contestar mai un insult i no va desqualificar a ningú; simplement va seguir el seu camí. Ara quant a aconseguir una quota important de popularitat ens sorprenent a tots deixant de ser el portaveu de la plataforma Espanyol 3.0.

Hem de parlar de tot això Josep M^a, però, primer, gaudim recordant el dotze d'abril.... ¡Quina festa!!

Buff! Tremenda. Espectacular. Emocionant. Inoblidable. Realment és molt difícil de descriure. Crec que podria esgotar tots els qualificatius del diccionari sense donar amb la paraula justa doncs és més que possible que no existeixi. En tot cas, com be dius, "quina festa la d'aquell dia!!"

Tu vas tenir que fer molts quilòmetres per estar a Madrid.

Molts? Potser et quedés curt. Era de vacances al paradís, concretament a Jamaica, al nord de l'illa, prop de Port Antonio. Vaig haver de fer tres hores de cotxe per arribar a Kingston, la capital, per poguer agafar un vol cap a Miami que sortia a les set i mitja del matí. Control d'immigració nord-americà, amb tot el que això comporta i set horettes d'espera a Miami. Ja per acabar, vuit hores més d'avió fins aterrar a Madrid cap a les nou del matí del ja històric per nosaltres dotze d'abril. La veritat és que no puc definir-lo com un viatge curt o de plaer. Especialment pel meu fill petit que pobret només té un parell d'anys i mig... Però no puc queixar-me donat que tenia claríssim que ni la meva família ni jo ens perdiríem aquella jornada per res del món. I, és clar, ho tornaria a fer mil i una vegades més.

Quant ens vam trobar per la carpa recordo que hem vas dir: "encara que no guanyéssim, això ja ha valgut la pena".

La "festa" de Madrid va ser; espectacular, emocionant, inoblidable.

Explica-ho

Després de Mestalla, on es va acabar amb seixanta anys de sequera i, per tant, amb les necessitats o urgències històriques per guanyar i pogué viure un títol, sóc del parer de que les finals estan per gaudir-les. Si a més a més les guanyes, com deia l'Eugenio en el seu famós acudit del póker, "es l'hòs****". De fet, jo vaig començar a gaudir-la desde el mateix moment en que ens varem classificar a Riazor. Els primers sms. Els preparatius. L'intercanvi de mails amb dotzenes de pericos, inclosa tota la meva mi família que, com ben saps, està formada per unes quantes generacions de pericos. La il·lusió durant el desplaçament (tot i que en el meu cas, fos com t'he comentat), l'indescriptible sentiment de creuar-te a Madrid amb milers de persones (famílies senceres) tan espanyolistes com tú. El menjar amb els amics i companys del 3.0 i molts d'altres pericos. Per cert, també amb uns quants "mañicos" que varen tindre la desgràcia de caure en el mateix restaurant que nosaltres i suportar mil i un cops tots els himnes i cants que sabiem o inventàvem (señores y señoras que estuvieron en el Mesón del Jamón, les pido disculpas desde aquí por la "comidita" que les di). La carpa. La Castellana. L'autocar! La arribada al Bernabéu. O sigui; vaig gaudir com un animal tots el dia, totes les hores i tots els minuts previs al començament del partit. Per això, quan et vaig trobar vaig dir-te el que et vaig dir. Perque ho sentia així. Perque eren moltes les emocions ja acumulades i m'ho havia passat tan be, que el resultat no és que em fos indiferent ni molt menys, però ja no era el factor decisiu per evaluar si havia valgut la pena o no.

Josep Maria Piera

El passeig per la Castellana va ser el moment més emotiu del dia?

A nivell col·lectiu, sens dubte, ja que va ésser un impressionant i meravellós moment de improvisada bojeria. Per cert, i com nota al marge, mai se m'oblidarà la cara de alucinat de José Luis Perelló, que anava a primera fila de aquell autocar, al veure com estàvem tots... Però a nivell més personal o més íntim, potser varen ser altres els moments més emotius. El primer, quan cap a les deu i mitja del matí, ja al meu pis de Madrid, em vaig abocar al balcó i vaig veure varies famílies periques passejant amb orgull les seves samarretes, mocadors i bufandes blanc i blaves. Feliços. Disfrutant y aprofitant per fer una mica de turisme per Madrid. Deuria ser el cansanci del viatge, el jet-lag, que sóc un idiota sentimental o el qoe fos, però la veritat que vaig notar un nus al coll. Tampoc podré oblidar la cara de felicitat de tota la meva família durant els últims minuts del partit, quan ja sabíam que erem campions i que era imposible que se'ns escapés el títol. El meu pare, la meva mare, les meves filles, germans, cosins, tiets, nebots, cunyats, fillols..., tindries que veure'ls. Però molt especialment a la meva filla Alejandra, que és probablement la més fanàtica de la casa. La veritat és que vaig sentir per ella una extranya barreja d'orgull i felicitat.. Mestalla la va agafar quan només tenia 8 anys i no va ser el mateix. M'en alegro molt que hagi viscut un moment com aquest d'una forma més adulta i per tant més conscient. La veritat és que va ser un dia de grans emocions per a tots els pericos i periques. A veure quan ens arriba el proper.

Després de "lo de Madrid", de la resposta del públic, els últims partits de lliga, etc. T'has plantejat per que no donem un salt definitiu cap amunt? Després de la copa de Mestalla no ho vam saber aprofitar per créixer. Creus que ara ho sabrem fer?

He deixat de ser el portaveu dels 3.0 perquè som un grup i no crec que hagi de ser sempre el mateix el qui posi la veu o el rostre

Fa ràbia, però no em queda més remei que ser molt i molt escèptic al respecte. Tú dius que Mestalla no fou aprofitat i jo crec que et tornes a quedar curt. Va ser molt pitjor. No sel's va acudir res més que desmantellar tota la columna vertebral del equip! Tota, amb la excepció d'en Tamudo. Et recordo que van marxar Caballero, Pochetino, Galca, i Sergio...? Fa falta que t'expliqui que, a més a més, uns pocs mesos després, es van cobrar la peça que els hi mancava a la seva particular col·lecció? Em refereixo a en Paco Flores -a qui tant detestaven malgrat ser tan perico como el que més-, malgrat la seva condició d'ex-jugador, malgrat ser un home de club, haber-nos salvat del descens en un parell d'ocasions fer-nos campiones? Jeroni, reconeix que et quedés curt al dir "no ho vam saber aprofitar". Ara, malauradament, em temo que passarà el mateix. De fet, el Consell que tenim avui em sembla inclús més perillós que el d'avans. Per tant i desgraciadament, penso que amb aquesta gent mai donarem el necessari salt de qualitat. Han desaprovechats sistemàticament totes les oportunitats que han tingut. Per què ensertaràn ara? I, que consti en acta, que crec que són tan pericos com tu o jo i li dediquen temps i diners al Espanyol, cosa que els agraeixo. Però, desgraciadament, ens han demostrat masses vegades que no ho fan amb el talent i serietat que aquest club es mereix.

Parlem de altres coses. Per que has pres la decisió de deixar de ser el portaveu dels 3.0

Perquè Espanyol 3.0 és un grup, un col·lectiu, i no sembla lògic que sempre fos la mateixa persona la veu o rostre del mateix. A veure si el Paco Asensio, que és qui pren el relleu, ho fa millor que jo i amb les seves aportacions és capaç de convèncer als socis de la necessitat que tenim de canviar el model de gestió. Jo, reconeixem-ho, no he sapigut fer-ho. Tan de bó el Paco si que sàpiga i pugui.

Hi ha coses que des de la part de fora no entenem. Et passes dos anys lluitant, procurant "situar-te" i fer-te un lloc dins de l'espanyolisme i quant ho has aconseguit...

No crec que porti dos anys intentant "situar-me" o fent-me un lloc en el espanyolisme. De fet, mai he ambicionat res en el pla personal. Si vaig entrar al Espanyol 3.0 va ser perquè em preocupava molt com s'estaven (i s'estan) fent les coses. Mai he volgut "colocar-me". Ningú pot ni podrà dir que m'hagi postulat com el millor president pel club. Perquè no ho he fet ni ho faré. Dit això, que ningú "m'enterrí" per el fet de donar pas a una altra persona com a portaveu i desaparèixer dels medis. Sempre tindrà al Espanyol al meu cap, en el meu cor i en la meva vida. I si en cap moment penso que el Espanyol requereix més dedicació per part meva, no ho dubtis: la tindrà.

Hi ha rumors que apunten a que Dani et vol per a un Consell de futur. Te alguna cosa que veure això amb la teva decisió?

Per suposat que no. És més, veig impossible que jo estigui en un Consell amb en Dani de president malgrat que, com deia abans, li agraeixo tot el que ha intentat i intenta fer amb el club. Sóc massa crític amb les seves formes de fer i crec que, tot i la seva la seva bona voluntat i esforç, no representa el tipus o perfil de president que ens convé pel club. De fet, "flocs" o sort al marge, sense dubtes ens aniria molt millor amb un altre president i, sobre tot, amb unes altres formes de fer i gestionar. Per tant, excepte si passes quelcom molt greu (com hagués pogut ser el descens que vàrem evitar en l'últim minut) i que posés en perill la supervivència del club, et recomano no apostis a favor d'aquesta possibilitat. I, a més a més, dubto molt que ell fos molt feliç tenint-me voltant pel seu costat...

Però et veus com un possible conseller o vice-president de l'Espanyol en Dani de President?

Crec haver-te contestat amb claredat. Amb la salvetat que et deia abans, la resposta es no, no i no.

En aquesta mateixa revista J. M. Lara diu que el 3.0 pot ser un molt bon equip de treball per l'Espanyol però que li falta un líder... més ben dit diu que en te un però no ho vol ser. Ets tu.

No et capigue dubte de que 3.0 aportaria un magnífic equip de treball a l'Espanyol. Però, en el que a mi respecte, tot i agraint aquesta mostra pública de carinyo i de confiança d'un personatge com és el José Manuel Lara a qui admiro, no puc estar d'acord amb ell. No és que jo no vulgui ser-ho. És que, en la meva opinió, en Espanyol 3.0 -i també fora d'Espanyol 3.0- hi ha gent molt brillant i preparada que segurament faria un millor paper com a conseller o com a president que el que

faria jo. A més a més, et recordo que nosaltres som un grup, un col·lectiu, i que funcionem sense el que es diu un líder. Al menys així ha estat fins ara. I en Lara ho sap.

Et plantejes la possibilitat de poder ser President de l'Espanyol?

Per qualsevol perico, sens dubte és un somni presidir el club que li apassiona, fer-ho bé, i aconseguir portar-lo a cotes més altes. A guanyar la lliga per exemple. Sí. Seria un somni per a qualsevol de nosaltres i per tots els lectors de Lo Perico de Ulldecona. Però en el meu cas, penso em pesa massa la responsabilitat. De fet, només pensar de no fer-ho tant be com l'Espanyol i els seus socis ens mereixem i per tant fallar a tanta gent m'aterra i no sé si m'atruviria mai a donar el pas. Afaigeix-li les renunciacions que a nivell personal, familiar i professional tindria que fer i tindrà la resposta. No. No em plantejo ser president. I tu saps que soc sincer al respecte.

Vosaltres heu tingut el suport de Lara des de la vostra sortida a escena. Creus que és suficient la presència de Lara en la vida de l'Espanyol, O si vols t'ho preguntem amb més claredat. Esperaves més implicació, per part seva, en la campanya electoral?

Suficient la seva presència? Més be tot el contrari, no?. Tant de bo s'impliqués més. O el deixessin implicar-se més. El paper del Lara és un dels grans errors que ha comès Sánchez Llibre. No aprofitar el seu potencial, capacitat, talent i espanyolisme és demencial, absurd, increïble. Dit això, porto temps esperant alguna cosa més que fogoses declaracions o aparicions aïllades del Lara. Crec que hauria d'haver donat senyals més clares a tots els pericos respecte la seva implicació i compromís. I si no ho ha fet per alguna cosa serà. Té la suficient intel·ligència i coneixement de causa com per saber que li costarà molt donar la volta a un estat d'opinió col·lectiu que ha estat generat per molta gent

que porten anys i anys desacreditant-lo. Si volgués, tindria que ser moltíssim més clar en els seus plantejaments per tal de ser cregut. Per tant, i per contestar de forma directa la teva pregunta, sí; esperaba, espero i em temo que seguiré esperant més implicació per la seva part. De fet porto molt de temps lluitant per que això es produeixi i et prometo que, si està a les meves mans, ho continuaré fent perquè estic convençut que ell i la seva família tenen sens dubte el passaport per la consolidació i l'èxit del Espanyol. Però, malhauradament, en això tampoc he tingut excelsiu èxit...

Per que vau elegir a Biern com a candidat a la presidència?. No ens expliqueu allò de l'unió de les candidatures per que no ens la creiem...

Al presentar-se i tenir la valentia de donar el pas, es va triar a sí mateix. Hagués estat del tot absurd presentar dues llistes oposades a en Dani. I, sense cap tipus de dubte, ell tenia moltes més ganes que jo de ser president. Es així de senzill. I, disculpeu-me doncs sé que no ve al cas, però vull desde aquí fer un reconeixement públic a l'espanyolisme de'n Claudio i mostrar-li el meu agraïment per tot el que va fer.

Quant vau fer pública la candidatura i no apareixien noms tan importants dels 3.0 com el teu o el de Carles Peyra, la sensació que vam tenir tots es que, vosaltres mateixos, confiàveu tant poc en la victòria que os vau quedar al marge per no cremar-vos. Va se aquest el motiu de la decisió?

No és així. La veritat és que es va fer una candidatura de set persones "d'en Claudio" i set "tres punt zeros". Per part nostra es van presentar aquells que varen voler o poguer donar el pas endavant. Tots ells magnífics i compromesos pericos. I, tot i que és cert que desde el primer minut

Tant de bo Lara s'impliqués més en club. El paper de Lara es un dels grans errors que a comès Sánchez Llibre

sabíem que seria casi impossible aconseguir l'objectiu de la presidència, ningú va reservar-se per tal de no cremarse. Es més, gent de la qualitat humana i la valua d'un Carles Peyra mai es reservaria a l'Espanyol per interessos personals. T'ho puc ben assegurar.

Els 3.0, a mes de canviar de portaveu, heu fet una "reestructuració" interna. Com queda?

Desitjo que millor. Agrupant les nostres accions. Evolucionant perquè toca adaptar-se a la nova i complexa realitat accionarial. Funcionant amb divisió de responsabilitats. Treballant com "un Consell a l'ombra" per dividir responsabilitats i fer-ho més fàcil per a tothom. I, com sempre, prenent nota, contactant amb molts pericos i buscant el millor per l'Espanyol. Això sí: alguns amb més dedicació que fins ara i uns d'altres, com jo, amb més temps per les nostres famílies i feines.

Independentment de les àrees de treball o dels nom i que i possessiu. Com treballareu a partir d'ara. Quina serà la presència de Espanyol 3.0 en el dia a dia de l'Espanyol?

Malgrat haber-nos posicionat clarament com a l'alternativa de referència i pensar que el millor pel club fos que aquesta és materialitzes, tindrem el rol que determinin en el seu moment la majoria dels accionistes. De moment, han decidit que més aviat sigui poc. Ja veurem en un futur... El que sí puc dir-te és que no puc imaginar-me als 3.0's traient els seus principis per unes quantes cadires al Consell. No les hem acceptades en el passat i no crec que ho fem demà o l'any que ve.

No puc imaginar-me als 3.0 traient els seus principis per unes cadires al Consell

Cornellà encara no s'ha començat a construir. No tenim les llicències

Fa un any, en l'ampliació de capital va "aparèixer" nous, i grans, accionistes absolutament desconeguts fins ara per l'espanyolisme. Quina opinió d'aquest tema?

Que va ser vergonyos con es va fer tot el procés de l'ampliació de capital. Que es increïble que un club en la situació del nostre renunciés a cinc millions d'euros de la família Lara (els hi recordo que els possaba renunciant explícitament als drets polítics i de vot dels mateixos) i es "managués" tot com es va fer. Que, de fet, s'enganyés al primer accionista diguent-li que no es cubriria l'ampliació quan ja tenien ben clar el contrari. I, respecte els nous arribats, tal i com va dir-li al senyor Morlanes en Josep Maria Pons en Junta General d'Accionistes, benvinguts a l'Espanyol. Tant de bó els meus temors al respecte, que els tinc, siguin totalment infundats i fruit del meu desconeixement. El temps ho dirà.

Veus alguna vinculació entre aquest fet i el negoci que hi ha al voltant de Cornellà?

Sense comentaris.

A passat molt poc temps des de l'assemblea i dins del consell ja hi ha fortes discrepàncies. Totes les decisions costen a prendre per la dificultat que tenen per arribar a acords. Com ho valoreu?

Mai he cregut en aquest Consell. No son d'extranyar les discrepàncies donat que hi ha massa gent ficada, masses interessos, masses amics, masses clans i massa afany de protagonisme. Però és el que hi ha. Tot i que ja veurem quant en duren...

Finalment Josep M^a, hem de fer una valoració de la temporada. A la balança tenim una Copa del Rei i la salvació en el descompte. Diu Dani que es una temporada de notable; un suspens que seria?

Hem de pensar que aquesta, a més a més de la temporada de la Copa del Rei o el partit amb la Real Sociedad, també és la temporada del ridícul que varem patir per la caiguda del sistema informàtic a la fallida Junta d'accionistes del desembre, és la temporada de l'ampliació de capital on es varen rebutjar molts diners de pericos de tota la vida, és també la de la fractura social i accionarial evidenciada a l'última Junta General, i és ja per acabar la temporada en la que, malgrat el que diguin, encara no s'ha començat a construir l'estadi de Cornellà per manca de llicències que ja veurem quan les tindrem. Per cert, em jugo amb tu el que vulguis que no l'estrenarem l'any 2007; i quan dic "el que vulguis" vull dir "el que vulguis". Un cop dit això, també és clar que el més important a l'hora de fer valoracions ha de ser l'aspecte esportiu. En aquest

Els tècnics no son el únics responsables del que ha passat esportivament; ni tan sols els primers. Els màxims responsables seuen a la llotja

àmbit, soc de la opinió que una temporada de notable no et deixa tan a prop de l'infart o de l'infern com ens ha deixat aquesta. Pot-ser dintre de uns anys, quan es pugui oblidar el fet de que varem estar tretze minuts a segona i que ens varem salvar en temps afegit, poguem qualificar-la de nota-

ble com ara fa en Dani. Avui, amb el record del partit amb la Real Sociedad tan a prop, em sembla una veritable bestiesa dir que ha estat de notable. De fet, dubto que el mateix Dani ho digui. Ell també era al estadi i va poguer veure com tu i com jo a molta gent (entre ells jo mateix) plorant com nens perquè sabem el que significava baixar a segona en les condicions en les que tenim avui en dia el club. No. De notable, res. Crec que en Dani és massa generós amb la seva gestió.

Ara Lotina se'n va i portaran un nou secretari tècnic; creus que els tècnics son els únics responsables de tot?

Els tècnics no son els únics responsables i tampoc en son els primers. En la meua opinió, és clar que la màxima responsabilitat, per lo bó i per lo dolent, és del president i del seu consell. Per tant, Dani i gran part dels seus consellers son els veritables responsables dels èxits i els desastres que hem viscut o patit darrerament. Els set secretaris tècnics, vuit entrenadors i ja no sé quants fitxatges que han fet en només sis anys, també tenen la seva part de responsabilitat. Però insisteixo, la màxima responsabilitat és on és. I seu a la llotja.

Quina solució hi veus al desgavell que vivim?

El primer que ens convé es anar tots junts de la ma i oblidar certs sectarismes o conductes que hem viscut en el passat més recent. "Tots junts", per suposat, deuria incloure un senyor que es diu José Manuel Lara, a un altre que es diu Daniel Sánchez Llibre, i també a qualsevol perico que vulgui o pugui dedicar-li recursos o temps a l'Espanyol. Tinc bastant clar que sense unitat serà ben difícil poguer avançar

Tot el procés de l'ampliació del capital va ser vergonyós

de veritat. Ara bé, també tinc clar que sense una profunda renovació (recolçada per una molt amplia majoria) en totes les estructures del club, poc podrem fer. Ja ho va dir en Pochettino al acabar l'últim partit de lliga: "aquí hay que cambiar muchas cosas; no es normal que un club como el Espanyol camine siempre por el filo de la navaja pues, tarde o temprano, caerá".

Però si em demanes solucions més concretes, tinc que dir-te que pot-ser el que més em sembla "la" solució és el programa que Espanyol 3.0 va elaborar en el seu moment i que em sembla un conjunt de mides innovadores, rumiades, lògiques i de gran sentit comú que estic convençut millorarien notablement la eficàcia i la transparència en la gestió del club.

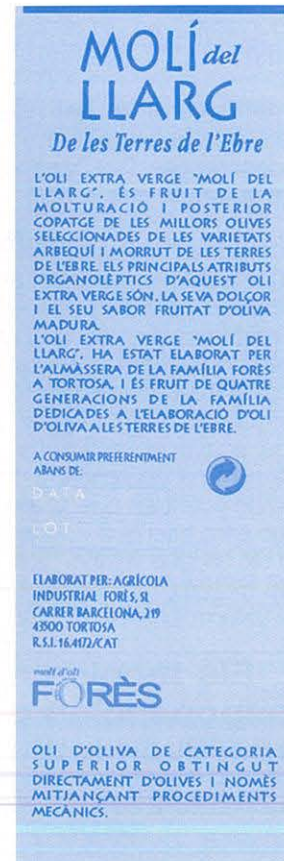
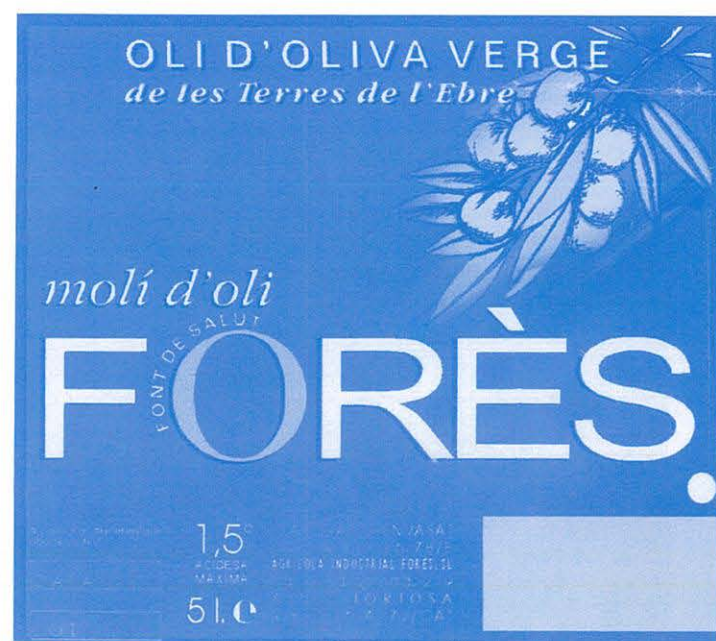
Dit això, i independentment de solucions, programes o persones, el que es mereix el soci, accionista o simpatitzant de l'Espanyol clarament és molt més que el que està o estem rebent. Perquè tenim una afició inmillorable, que sempre respon quan es cridada i que no mereix patir com ens han fet patir. Encara que sigui per tots ells, alguns deuriem fer-ne un pensament...

Josep Mª Piera, sens dubte, un actiu de l'Espanyol.

molí d'oli FONT DE SALUT FORÈS

“Molí d'oli Forès” es una almazara con tres generaciones de experiencia en la fabricación del aceite de oliva virgen. Es la mayor almazara privada de Cataluña con una producción de 1500 toneladas de aceite de oliva al año.

Dedicada casi exclusivamente a la venta a granel del aceite de oliva virgen, ahora presenta dos productos para su distribución y venta al detalle: “Forès” aceite de oliva virgen con una acidez máxima de 1,5° y “Molí del Llarg” un aceite de oliva virgen extra característico del sur de Cataluña con un sabor dulce frutado de oliva madura que lo hacen único en el mundo.

Agrícola Industrial Forès, S.L.
C/Barcelona, 219
43500 Tortosa
agricolafors@terra.es
TeleFax: (+34) 977 44 07 06

Benviguts al Dragon Khan

Ni el més recargolat dels guionistes podia haver ideat una temporada tant bipolar. S'ha passat de la il·lusió per les expectatives generades a la decepció de la pretemporada, de l'aventura europea a l'angoixant carretera de tercera, plena de sotracs en que s'ha convertit la Lliga, on el 23 d'abril la permanència es donava per resolta i el 13 de maig els de Lotina van veure el precipici des de la sorpresa. I sobretot s'ha passat de celebrar una beneïda Copa, a plorar aterrits per l'alè del fantasma del descens. Tota la tensió alliberada va sortir en forma de crits i sobretot de llàgrimes, els aficionats van celebrar plorant la permanència. La situació, o millor dit les situacions evidencien els cops de timó que donen els responsables del club que, no se com s'ho fan, però gairebé sempre que surten al mar es troben tempesta.

Però s'ha guanyat al quarta Copa del Rei en la història del club amb una final preciosa, per gravar i veure-la sovint amb la canalla al sofà de casa com les pel·lícules de la Disney (al tanto no equivocar al caràtula i posar-hi la del partit de la Reial Societat, aquesta no es apte). Però quina nit, la del 12 de abril, amb Tamudo, De la Peña, Luis Garcia, Lopo, Jarque, Costa, Zabaleta, David, Kameni, Ito i Fredson, i també amb Coro. I Lotina i Tintin Marquez i 27 mil seguidors que van fer levitar l'equip pel Paseo de la Castellana fins al Santiago Bernabeu. Milers de pericos que es fotografiaven a la Carpa de la Torre Picasso amb el president Sánchez Llibre.

Ara però, queda clar que el viscut a Montjuïc la nit de la por erosiona la figura de Dani Sánchez Llibre dons aquesta permanència ja no es pot vendre com un èxit, tal i com es va fer amb la del Múrcia de fa només dos anys. Aquest cop ha estat com una pel·lícula de terror que, tot i acabar bé, no et permet dormir en tota la nit. Li dones voltes i voltes, que hauria passat si el xut de Coro no entra... Tot això ens porta al anàlisi del per que es va arribar on es va arribar, al grau de responsabilitat de cadascun dels protagonistes. El primer es el president Dani Sánchez Llibre, un jugador de risc, de doble o res, que tant aviat celebra la consecució de la Copa del Rei com s'esmuny a la butaca al límit del descens. Es un president que defuig cap risc d'impopularitat conscient que,

moviments accionarials al marge, la gent que va els diumenges al estadi sempre tindrà la clau última de l'estabilitat i per tant del poder del club. Amb tot caldrà veure com reacciona la massa social en l'Aplec de Vilafranca amb la Copa del Rei a sobre de la taula. El temps ho cura gairebé tot, però l'impacte del viscut des del minut 78 al 91 del partit final, no s'oblidarà del tot mai.

Després hi ha un vestidor amb un nucli dur molt fort i amb talent, d'aquells que marquen la línia, ple d'homes amb caràcter i ofici que volen un club més gran encara, més ambiciós però a la seva manera. No han sintonitzat amb el tarannà de Lotina per be que junts han fet una primera temporada realment bona i un segon any de bogeria, amb títol, agonia i resurrecció. Ni els jugadors ni el cos tècnic ni evidentment la directiva han sabut llegir el final de Lliga. I aquí entra un Lotina que ha volgut fer una gestió total del vestidor visualitzant una difícil campanya amb tres fronts oberts. Aquesta gestió se li escapa ja a la pretemporada amb el viatge a la Xina i s'acaba d'esgarrar amb els canvis de sistema i les rotacions que, en més d'un cop, han debilitat l'equip. L'entrenador ho ha mogut tot menys als centrals (Lopo i Jarque), massa moviments en una temporada en que incorpores, a cop de talonari, 5 jugadors teòricament titulars. Amb tot, el sacrifici de l'entrenador ha servit per veure les possibilitats reals d'un vestidor que necessitarà reforços de cara la propera temporada. I ens topem amb l'altre factor decisiu del puzzle, la secretaria tècnica de Cristobal que amb l'escopeta torta va caçar un ós quan apuntava a un ànec.

Montjuïc no ha estat mai per l'Espanyol la muntanya màgica, mes bé se l'ha vist com la muntanya maleïda però ara passarà a ser recordada com la muntanya russa, amb pendents terribles i pujades endimoniades. La gent va fabricar llàgrimes de tragèdia durant gairebé un quart d'hora i després les va alliberar amb el miraculós gol de Coro. Del vertigen del descens es va passar a una estranya barreja de alleugeriment i ràbia. Massa dur per gaudir del final feliç. Tot segueix passant per aconseguir un Cornellà- El Prat, per fi, estable.

GARROFES I AMETLLES

VIOLETA

c/ Barcelona, 10
L'AMPOLLA
Tel. 977 460 051

CAMPING LA GRAELLA DE ROSA

CARNS A LA BRASA A
L'ESTIL DE L'URUGUAY

L'AMPOLLA

Papereria

CASTELL

MATERIAL ESCOLAR - PREMSA - LLIBRES
SERVEI DE FAX - PLASTIFICACIÓ DE DOCUMENTS

Major, 140 - Tel./Fax 977 72 13 28
ULLDECONA

CONSULTORIA EUGENI, SL

Assessorament Fiscal, Comptable i Laboral
Auditories de Comptes
Planificació Fiscal i d'Inversions
Assegurances
Agent col·laborador de Banc de Santander

C/ VIDAL I BARRAQUER, 22 - BAIXOS
TEL. 977 57 32 90 - FAX 977 57 32 69
E-MAIL: EUGENI@EUGENI.COM - WWW.CEUGENI.COM
ULLDECONA

Hípica de la Cruz

◆ Principal importador en
pura raza FRISON
◆ A partir de los 8 meses

608 934 386 • 619 378 733 • 977 450 888

Tel. 977 73 80 77
Avgda. Catalunya, 3 Tel. mòbil 670 06 87 48
43516 GODALL (Tarragona) Fax 977 73 81 98

PREFABRICATS I
SUBMINISTRAMENTS
PER A LA CONSTRUCCIÓ

Tenda i Magatzem a la Plaça Catalunya
Tel. 977 72 00 34
Magatzem i fàbrica a ctra. La Sénia
Tels. 977 72 02 35 - 977 72 02 66 - Fax 977 72 03 68

Nofre, S.A.
ULLDECONA

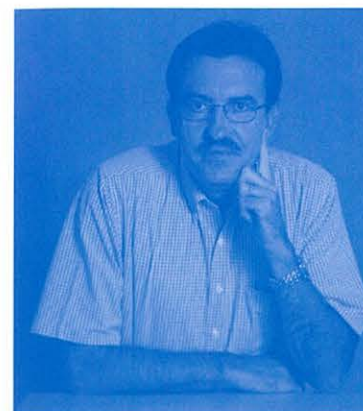
SERVEIS
MAQUINÀRIA
INCORPORATS

649 92 45 75 Tel. i fax 977 70 52 74
43870 AMPOSTA

Opinions

Rogelio Román

Mundo deportivo

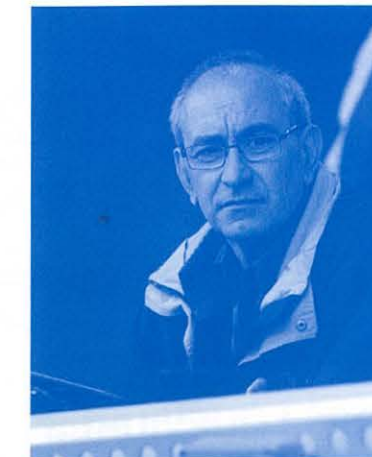
Decididamente la afición del Espanyol es el mejor tesoro que tiene el club. En las alegrías y las adversidades, siempre responde. Lo ha vuelto a demostrar en la campaña que recientemente terminó. Apareció en masa, 'invadiendo' de forma pacífica y ejemplar Madrid para dar alas al equipo en la final de Copa del Rey. Los futbolistas sí, tuvieron el mérito de sudar la camiseta y marcar los goles que dieron el triunfo ante el Real Zaragoza. Pero la magnífica respuesta de los pericos (de todas las edades) desde la grada, fue algo digno de elogio en una noche en la gloria. Como su posterior gozo por el título conquistado. Convocados un mes después a pasar una noche en el infierno, la grada de Montjuïc empujó otra vez con fuerza. Y el milagro sucedió.

Precisamente por respuestas de esa magnitud, por la forma de volcarse sin condiciones, no merece el maltrato que una temporada sí y otra también se le ofrece. El espanyolismo tiene todo el derecho del mundo a gozar. A acudir cada quince días al campo a disfrutar, a ver a sus jugadores producir jugadas y goles para recordar. A entusiasmarse con la posibilidad de acabar en el grupo de los punteros en la clasificación. En suma, a poder hablar con el vecino sin sentirse humillado por lo mal que va el equipo, por los líos que sacuden a la institución, por ser más noticia por cuestiones negativas que por alegrías.

No, la afición perica tiene todo el derecho a negarse a ser convocada casi cada final de temporada a un 'harakiri' colectivo. Algo que ya se ha convertido en habitual. El Espanyol, lo saben bien socios y seguidores, ha salvado la categoría en el último partido en dos de las tres últimas campañas. Y, a medida que pasan los años, se supera más el listón del suspense. Por reciente, no hace falta recordar cómo pasó esta vez ante la Real Sociedad. Lo peor, y ojalá erremos en el pronóstico, es que puede no ser la última.

Joan Terrats

El Periódico de Catalunya

Franz Beckenbauer, presidente del Bayern Múnich, comentó hace poco en su paso por PlanetFútbol que, después de los últimos fracasos del fútbol alemán en Europa, los clubs profesionales se habían reunido para sacar conclusiones a tanto desastre. Tras reconocer que estaban haciendo las cosas mal desde la base, llegaron a la conclusión de que debían copiar el modelo francés para sacar adelante su fútbol

base. Dicho y hecho: todos los clubs alemanes tendrán una cantera parecida a la del Auxerre. ¿Esta situación podría suceder en el Espanyol? Sinceramente, no.

En el Espanyol es impensable que la gente del club se reúna para sacar conclusiones a una buena o mala temporada. Entre otras cosas porque no hay un modelo a aplicar, ni en el primer equipo ni en el fútbol base. El club vive de tópicos, de frases hechas, que de tanto repetirlas, se han instaurado en el subconsciente perico. No hay discusión ni debate. Sólo dogmas. Cuántas veces hemos oído eso de que el Espanyol posee la mejor cantera de España o aquello de que antes de 1990 no existía el fútbol base. Y la gente que lo proclama se lo cree a pies juntillas. Para no hablar de esos tópicos que se han instalado en el palco. "Lo que hoy es negro mañana es blanco en el mundo del fútbol" o "el fútbol es cambiante y nunca se sabe lo que puede pasar" o "el primer equipo debe estar formado por chicos de la cantera y dos extranjeros de entidad".

Estas frases, estos axiomas, representan exactamente el actual modelo del Espanyol. Un modelo ficticio, inexistente. Los consejeros, desgraciadamente, confunden los proyectos deportivos con el modelo, que debe ser la columna vertebral de cualquier club. Aquí manda la clasificación, los resultados, tanto en Primera División como en el filial o el cadete, donde la formación tendría que ser el eje de la cantera. José María Piera, portavoz del Espanyol 3.0, dio en el clavo en la última junta de accionistas del club cuando destacó que el programa del club no llenaba seis folios.

El Espanyol debería ser un club moderno, inteligente, dinámico, con un fútbol base, por ejemplo, que no estuviera tan preocupado de ganar al Barça, tan obsesionado con los resultados y las clasificaciones. En lugar de estudiar los problemas, de hacer una análisis valiente de las diferentes situaciones, de coger el toro por los cuernos, el club prefiere mirar a otro lado y continuar la marcha esperando que el domingo se ganen tres puntos. Con argentinos, brasileños o rumanos. Da igual. Aquí prima el día a día.

Y ¿el modelo? El modelo ha muerto. Viva la improvisación.

JOSEP PASALAMAR

FRUITES, VERDURES i QUEVIURES

Qualitat i servei!

T A L L E R E S

Fibla-Gallardo, S.L.

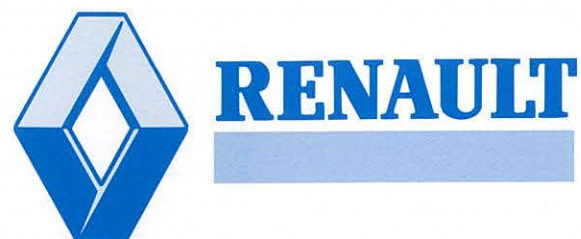
Puertas Metálicas - Auxiliar del Mueble

c/ Amposta, s/n. • Tel. 977 72 05 79
43550 ULLDECONA

Distribució LABERNIA I FILLS SCC

Major, 106 - Tel. 977 72 00 81
43550 ULLDECONA

MANEL ROCA CARAPUIG

Vendes i Tallers:
Ctra. Vinaròs, s/n - Tel. 977 72 03 09
ULLDECONA

ARTENTOR

Al teu jardí

TEL 605 968 631

Jose A. Perez Zamora
Av. Catalunya nº 29
43559 El castell
Ulldecona

Espanyol en estat pur

Un any més teniu un nou exemplar de la revista de la nostra penya, com ja s'ha convertit en una sana costum tinc la sort de poder gaudir d'un espai on poder expressar-me en total llibertat sobre un dels temes que més m'apassionen en aquesta vida, l'Espanyol.

Són gairebé dos quarts de nou del dimecres 17 de maig, gairebé han passat quatre dies després d'haver estat a punt de patir un infart, però crec que ja estic prou recuperat com per a poder escriure sobre la temporada i tot el que hem viscut, Déu meu! Només de pensar-hi se'm posen els pèls de punta, durant tretze interminables minuts vam notar l'abrasadora escalfor de l'infern de la segona divisió i encara no sé com ens vam salvar. Un autèntic miracle!

Però, anem a pams, l'agost passat, un amic, que no és seguidor de l'Espanyol, em comentava les bones perspectives que oferia l'equip de cara la temporada que estava a punt de començar, classificats per a Europa, amb un bon entrenador, un projecte amb la major inversió en fitxatges de la història del club...

Il·lusions, li vaig dir, en aquell moment encara no estava fitxat Luis García, perquè havia marxat un dels jugadors claus d'aquell projecte (Maxi) i no li havíem trobat un recanvi de garanties, tot i les expectatives que oferia la incorporació de Riera.

No sé si patirem, però els fitxatges que hem fet ens han costat molts diners i el seu rendiment en els equips d'origen era més que discret, no pinta massa bé aquesta plantilla, li deia, i això que tot just havíem jugat un parell de partits de pretemporada, però quins partits!

Bé, si heu seguit la majoria de partits que hem jugat enguany ja sabreu de què estic parlant. No sé de qui ha estat la culpa, si dels jugadors, de l'entrenador, del ara ja ex-secretari tècnic o de la junta directiva, però el que està clar és que les coses no s'han fet bé, perquè és impossible que un equip que és capaç de guanyar una Copa del Rei o de fer-li cinc gols al campió de la UEFA (Sevilla) no pot arribar al darrer minut de la lliga amb l'aigua al coll. Això és inadmissible!

A dia d'avui ja no formen part del club ni Lotina, ni Cristóbal per tant els responsables s'han de buscar en dos direccions, d'una banda els jugadors que han de ser capaços de fer autocrítica i alguns d'ells replantejar-se la seva actitud, especialment dos casos flagrants com Costa i Ito, un perquè no ha rendit al nivell que s'esperava per l'esforç econòmic fet,

i l'altre per l'enorme descens del seu rendiment respecte la primera temporada.

Però l'altra direcció cap a on hem de mirar és la llotja, perquè el NOU consell, sorgit després de l'esperpèntica junta (quin ridícul mundial!!!), no ha estat capaç de reconduir la situació de l'equip, ni a hores d'ara sembla preparat per a afrontar la més que complicada temporada que ens espera. Estem sense director esportiu, no tenim entrenador, ha marxat uns dels valors més segurs de l'equip com és Lopo, la plantilla necessita reforçar-se gairebé a totes les línies i un llarg etcètera de problemes que s'acumulen i ningú resol.

Desgraciadament sembla que el futur que ens espera és més que incert i si no fem un canvi radical, que apostem per un Espanyol fort i unit, allunyat dels personalismes que sempre l'han caracteritzat, tenim poca cosa a fer. No sé si hem de canviar de president i consellers, però sí que crec que les coses no s'estan fent bé, perquè un club que es capaç de desplaçar més de mil quilòmetres gairebé tota la seva massa social, de convocar gairebé 50.000 mil persones en un partit de lliga i en els moments més complicats pels resultats és un club gran, i això fa ràbia! Ràbia perquè no sabem aprofitar un potencial magnífic per a convertir el nostre club en un dels capdavanters del país, capaç d'aspirar a tot.

Si València i Deportivo han estat capaços de guanyar la lliga els darrers anys perquè no ho pot fer un club com el nostre. Perquè jo crec que podem, que ens hem d'oblidar de les tristesses d'equip petit, de les disputes internes, de maltractes històrics i fer la nostra via. El primer que s'ha de fer és reflexionar i sobretot buscar on hem fallat i trobar-li remei amb urgència, però sobretot amb ànim, calma i paciència, perquè cada vegada que desfem un projecte esportiu el nostre club fa un pas més cap a l'abisme i cada vegada aquest és més proper.

Per sort l'Espanyol sempre sap recuperar-se, reinventar-se a si mateix i sobreviure, però podem fer molt més, perquè com vam fer a Madrid, quan tots anem a una tot és possible. Vam saber donar una lliçó de futbol i de civisme, de com ha de ser una afecció com cal, sempre fidel, però també respectuosa amb el rival, aquest és el camí que ens durà a l'èxit. Perquè no m'agradaria haver de tornar a escriure unes línies tan pessimistes com aquestes, i menys després d'una temporada on hem tornat a ser campions.

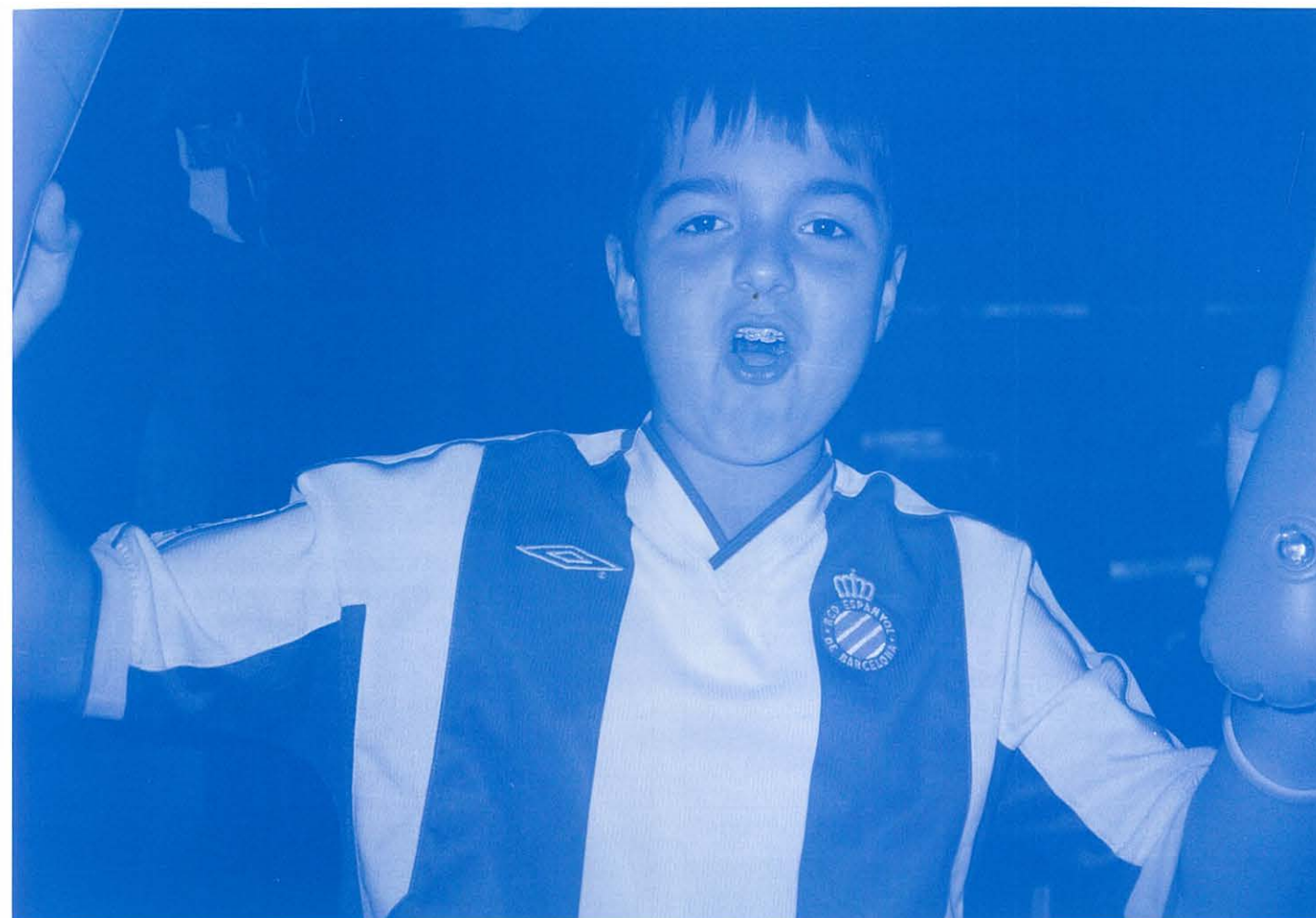
Però no voldria acabar sense recordar els intensos moments viscuts a Madrid aquell, ja llunyà, dimecres 12 d'abril del 2006, és fa molt complicat explicar totes les emocions que vam sentir en aquells màgics noranta minuts, però sí que em van servir per a comprendre que estava al lloc on havia d'estar, amb la meva gent, els pericos, aquells amb qui també vaig compartir fa quatre dies un dels pitjors patiments de les nostres vides.

Espanyol en estat pur.

SPINSA

**LLIBRERIA - PAPERERIA
OBJECTES DE REGAL
PREMSA**

Major, 120 - Tel. 977 72 00 24 - Fax 977 72 14 21
43550 ULLDECONA

Joan Labèrnia Vidal és soci des de que es va fundar la penya i "perico" des de que va nèixer, com tota la seva família. Té una gran passió pel futbol, actualment està jugant en el Club de Futbol Ulldecona.

Vas anar a la final de la Copa del Rei?

Si, amb la meva mare, vam anar amb l'autocar que va fer la penya blanc i blava d'Ulldecona.

Com va ser la teva experiència?

Va ser una experiència molt bona, m'ho vaig passar molt bé.

Què et va semblar el partit?

Molt bon partit de l'Espanyol, que va dominar en els moments claus del partit i va saber definir les ocasions que va tenir, i amb el gol de Tamudo en el minut 1 l'Espanyol va jugar més tranquil i més ordenat.

Una valoració dels jugadors?

Van jugar tots molt bé i es van deixar la pell al camp.

Per a tu quin va ser el millor jugador del partit?

Sens dubte Iván De La Peña, que va ser el que va portar el ritme del partit. Va participar en tots els gols de l'Espanyol. Però Luis Garcia i Tamudo també ho van fer molt bé, juntament amb els seus companys.

Que opines sobre l'alineació que va posar en practica Miguel Ángel Lotina?

Va fer una molt bona alineació i també bona tàctica i un bon plantejament del partit, va fer els canvis en el moment oportú.

Com valoraries la temporada realitzada per l'equip?

Bona, però li ha passat factura jugar tants de partits. Per això a la lliga no juguen com s'esperava. En canvi a la Copa del Rei han jugat molt bé.

DISTRIBUCIONS COLOMINES S.L.

L'AMPOLLA
Tel: 607 20 48 61

Pâtisserie

JUANI

Passeig Marítim -Avgda. R. Pous, 10
Tel. 977 46 01 79
L'AMPOLLA

MARRO

Tel.: 977 45 02 18

Ctra. N-340, Km. 1086
43896 L'ALDEA (Tarragona)

ferreteria i
electrodomèstics

JOEL

Tarragona, 2 - 43895 L'Ampolla - tel. i fax 977 46 07 11

MAPFRE

JOAN RAMON BO MELICH
AGENT D'ASSEGURANCES
Nº DE REGISTRE 53908

Barceloneta, 8
Tels. 977 46 04 22 / 690 665 346 - Fax 977 46 04 22
43895 L'AMPOLLA
e-mail: jbomeli@mapfre.com

PROMOCIONES INMOBILIARIAS

SEGARRA

Promoción, Construcción y Venta
de Villas, Chalets y Apartamentos

Plaça González Isla, 4
Tels. 977 59 34 33 - 977 46 01 78
L'AMPOLLA

TABERNA CASA PILARA

Especialitat en lo millor rapitenc
de les Terres de l'Ebre

L'AMPOLLA

Els socis

Lourdes Casas

Lourdes Casas Cabrera, nascuda i veïna de l'Ampolla, és, igual que el seu germà Paco, una de les sòcies de la nostra penya a aquesta població marinera on Javier Curto ens ha fomentat una ferma delegació. Ha participat en molts actes i viatges de la penya. Va ser, no podia faltar, una de les que es va desplaçar a Madrid. Com tots el pericos està visquent uns moments difícils pel final de lliga que hem patit.

Lourdes comencem parlant de la Copa que es mes agradable. Com vam xalar!!!!

De tot el dia, vint-i-quatre hores entre anada i tornada, quin es el moment que més et va impactar?

Moltes coses. Les carpes. L'ambient "perico" que hi havia per Madrid... el bon rotllo entre les dos aficions. Natros vam dinar al costat de un aficionats del Saragossa i vam estar fent broma uns amb els altres, però sense cap problema. Després, ja al camp, hem va impressionar molt l'estadi. No havia estat mai al Bernabeu i hem va sorprendre. Però de tot el record que mes m'emociona es el moment del gol de Tamudo. No el vaig ni veure... va ser una bogeria.

Tu vas estar a la final de València?

Si i tant!!!

De quina tens millor record de les dos?

De l'ultima... pot ser per l'edat, a València tenia setze anys. Crec que a Madrid l'afició va ser més nombrosa i vam viure en més intensitat que a València.

A tu el teu espanyolisme et be per tradició familiar o per un altre motiu?

Per tradició familiar. El meu "iaio" per part de pare ja era un

gran perico. La meva mare es va convertir a la nostra "religió" al casar-se...

No era perica?

No. La seva familia era del Bilbao, però al casarse en el meu pare es va convertir. De fet ella va vindre a Madrid i en canvi el meu pare no va poder. Jo estic molt contenta de que la meva mare canvis d'equip pel meu pare, però jo no ho faria mai.

Perquè ho tindries que fer?

Es que el meu novio és "culé" i ja hem tingut alguna "enganxadeta", però no canviare.

La copa va ser un moment inolvidable, però després vam patir molt. Vas estar a Montjuic l'ultim partit?

No, tenia un casament d'un familiar i no vaig poder anar, però em vaig intentar informar de com anava tot, fins que el meu pare hem va dir que ens havíem salvat....Quina manera de patir!!!. Fins l'ultim minut no vam poder respirar!!!!

Que creus que es tindria que fer per que, la propera temporada, no torni a passar el mateix?

Planificar millor la temporada. No ens podem trobar en un altra situació com la d'aquesta temporada. Es te que treballar be i amb unió i no que cadascú vagi pel seu conte... També aniria bé que els arbits no ens fecin tantes actuacions com les que ens han fet aquesta temporada.

Una curiositat Lourdes; quin es el teu jugador preferit?

Kameni, sens dubte. I també admiro molt a N'kono, l'entrenador del porters. Crec que, els dos, son grans professionals i el que no entenc és perquè Kameni no és el titular.

Grandísima perica Lourdes, com tota la seva familia.

Com cada any per a les Festes Majors d'Ulldecona la nostra entitat ha estat representada per una pubilla, enguany la penya ha tingut l'honor de tenir com a pubilla la senyoreta Alba Calduch Albasa.

A continuació intentarem amb unes breus preguntes, presentar-la als socis, conèixer-la una mica més a fons i saber que li va semblar la seva experiència com a pubilla. En primer lloc, Alba, explica'ns una mica qui ets, quan i on vas néixer, on vius actualment, a què et dediques, quines afeccions tens, en definitiva les típiques preguntes per saber d'on vénis i on vas, si estudies o treballes...

Em dic Alba Calduch Albasa i vaig néixer el 15 de Setembre de 1988 a Barcelona, tot i que actualment visc a Parets del Vallés (Barcelona). Aquest any estic cursant 2n de batxillerat en la modalitat de Ciències de la Salut i en un futur m'agradaria estudiar medicina. I les meves afeccions són com la majoria de joves: sortir amb els amics, escoltar música, anar al teatre i al cinema...

Com et defineixes com a persona, és a dir, quins trets del teu caràcter destacaries més per què ens fem una idea de com ets?

Pel que més em caracteritza com a persona és que sóc oberta, amb inquietuds a la vida, però a la vegada tímida.

Com et van proposar ser pubilla de la Penya?

Ja des de sempre m'havia fet il·lusió el fet de poder ser pubilla d'alguna entitat i va ser a través d'un amic de la família, que es troba molt vinculat a la penya Blanc i Blava, que em van proposar de ser-ho.

Què et va semblar l'experiència com a pubilla?

Va ser una experiència molt gratificant i inoblidable ja que vaig complir una il·lusió que tenia des de la meva infantesa. Va ser un goig representar a la Penya Blanc i Blava, a tots els seus membres i al mateix temps al poble d'Ulldecona.

Quins actes destacaries més de les Festes Majors?

Tots els actes són importants ja que són molt diversos i està enfocats per a qualsevol tipus d'edat, però els que més destacaria són el ball de mantons, els bous, la nit del pregó, la nit del teatre, el concert de la Banda de Música...

Quins afegiries o canviaries?

No canviaria ni afegiria res perquè penso que els actes que es proposen per a festes són molt diversos per a tot tipus de gent.

Quina creus que ha de ser la funció de les pubilles durant la Festa Major?

La principal funció de les pubilles és representar a l'entitat i al mateix temps al poble d'Ulldecona ja que donen vistositat a les festes.

Parlem també una mica del nostre poble, què t'agrada més d'Ulldecona?

Tot i que no visc a Ulldecona em considero falduda ja que tota

la meua família prové d'aquí, per tant, una de les coses que més valoro és la gent d'aquest poble perquè és molt acollidora i oberta amb la gent que ve de fora. Com a monuments destacaria el castell, l'ermita de la Verge de la Pietat, l'església...

Què hi trobes a faltar o què creus que li sobra?

Una de les coses que s'hauria de potenciar més en aquest poble és el tema de les comunicacions, sobretot l'autobús i el tren i, millorar part de les infraestructures i instal·lacions, entre les quals el pavelló poliesportiu.

Tot i el caràcter d'entitat cívica, la Penya Blanc i Blava és sobretot una penya de gent enamorada del futbol, practiques o segueixes com a aficionada algun tipus de disciplina esportiva? T'agrada el futbol?

Actualment no practico cap esport. El futbol no és una de les meves afeccions, però es pot dir que és l'esport que més segueixo perquè a casa meua es viu de molt a prop.

Què coneixes del Reial Club Deportivo Espanyol?

És un club centenari de Barcelona. El seu camp històric va estar situat a Sarrià, però actualment està ubicat a l'estadi Olímpic. El seu president és Daniel Sánchez Llibre i actualment el seu jugador més destacat és Tamudo.

Per últim dedica unes paraules a tots els socis de la nostra entitat.

Als socis dir-los que segueixin recolzant a l'Espanyol, tal com ho han fet fins ara i que no perdin mai la il·lusió pel seu equip.

Moltes gràcies, Alba, per les teves respostes i també per haver representat tan dignament la nostra penya, que tinguis molta sort en el futur, ara ja formes part de la petita història de la nostra Penya.

CESTAS, REGALOS Y LOTES DE EMPRESA

DELEGACIONES EN TODA ESPAÑA

REPRESENTACIONES Y DISTRIBUCIONES DE ALIMENTACIÓN Y HOSTELERÍA

POLÍGONO INDUSTRIAL "EL MIJARES"
PARTIDA RAMONET PARCELA Nº 3
12550 ALMAZORA(CASTELLON)

964 56 22 11
964 56 30 55
e-mail: excl.galindo@ctv.es

STI
MONTSIA

c-system

SERVEIS I TECNOLOGIES
DE LA INFORMACIÓ

Carrer Major, 134 Telèfon/Fax 977 72 07 46 ULLDECONA
<http://www.stimontsia.com> info@stimontsia.com

**REPARACIONS I
CONSTRUCCIONS**

LA PERDIU, SL

ULLDECONA

INSTAL·LACIONS DOMÈSTIQUES I INDUSTRIALS

VENDES:
Major, 86
Tel. 977 573 012
43550 ULLDECONA

INSTAL·LACIONS:
Murada de Baix, 103
Tel./Fax 977 720 360
43550 ULLDECONA

ctra. Valencia-Barcelona, km. 1049,8
12500 VINARÓS (Castellón)
TEL. 964 400 833
FAX. 964 400 361
e-mail: laermita@lejialaermita.com
web: www.lejialaermita.com

PRODUCTOS QUIMICOS PARA LA HIGIENE, LIMPIEZA
Y DESINFECCION INDUSTRIAL

E quipamiento
R eformas
Mantenimiento y limpieza.
I nstalación
C onstrucción
L íquidos y químicos
O peración de asesoramiento.
R ecambios

PRODUCTOS PARA LAVADO
DE ROPA
LIMPIEZA DE COCINAS
LAVAVAJILLAS A MAQUINA
DESINFECTANTES
DOSIFICADORES DE JABON
DESCALCIFICADORES
BOMBAS DOSIFICADORAS
DEPURADORAS DE AGUA
RESIDUALES Y PISCINAS

FORN DE PA
J. CASOLA

Murada de Dalt, 35 • Tel. 977 72 08 24

ULLDECONA

MANRIQUE PINTORS SCP

Gaudí, 3 - Tel. 977 593 301 - L'AMPOLLA

Activitats 2005

L'any dos mil cinc a estat un any, com tots, ple d'activitats a la nostra penya. Considerem fonamental aquest apartat en la vida de la mateixa. Al mes de maig vam presentar el setè numero de "Lo perico d'Ulldecona". Per segon any consecutiu vam nomenar un soci d'honor. Aquesta vegada vam elegir al campió local Adam Raga i vam aprofitar la presentació de la revista per fer-li l'homenatge.

Els invitats van ser el, llavors, conseller Robert Hernando, el portaveu del 3.0 Josep Mª Pera i el nostre amic Josep Mª Pons. Va haver-hi un debat intens, com es ja avitual. Hernando es va defensar com va poder de les critiques a la gestió del Consell... pocs mesos després el més crític en Dani era ell, just quan li van treure la "cadira". Però la gran nit va ser al juliol amb la presència del presi-

dent. La veritat es que ens va decepcionar molt, vaja una mica més. No va saber aguantar la crítica. Ell està més acostumat a que quan va a les penyes sigui un passeig triomfal. Va cometre una errada monumental, indigna del president de l'Espanyol; va dir que la penya d'Ulldecona érem quatre, va "amençar" en aixecar-se i marxar i finalment, lo millor, que ell estava vetat a la penya d'Ulldecona, com pot estar vetat si estava allí?... si els ànims ja estaven calents ho va acabar d'arreglar. Després ho va intentar reconduir, però la seva imatge va quedar molt tocada. La nit va ser llarga, molt llarga.

Al mes d'agost,... Alba Calduch, ens va representar com a pubilla. Al mes d'octubre, coincidint amb les festes i fira de Sant Lluç és va celebrar per primera vegada la "Mostra cívica d'entitats", com no podia ser d'un altra manera la nostra penya va estar present i vam tenir el nostre stand amb un recull de totes les edicions de "Lo Perico d'Ulldecona" i informació i records del actes de la penya en els seus nou anys de vida.

Finalment el mes de novembre, coincidint amb el partit que l'Espanyol va jugar contra el València, Adam Raga va fer la sacada d'honor. Una bona representació de la penya va acompanyar a Adam al Estadi Olímpic. Aquest és un breu i ràpid resum de l'intensa vida de la penya durant el passat any.

**EXCLUSIVES
SUBIRATS**

Jordi Madueño Mulet

Tel. 977 572 807 - Mòbil 609 146 448
C/. Hospital, 26 - 43558 FREGINALS (Tarragona)

Antonio A. Bailán es un tipo, aparentemente, un poco extraño. Uruguayo, de Montevideo, afincado en l'Ampolla desde hace tres años, previo paso por Alemania. Socio de la penya de Uldecona, del Espanyol y de la Fundación; carnet Oro. Cuando nos dijo que quería ser socio de nuestra penya nos sorprendió. Teníamos que hacer esta entrevista. ¿Cómo se puede ser tan perico en tan solo tres años en nuestra tierra?

Mi padre fue jugador de primera división. Tenía un vecino y amigo que también lo fue. Este amigo se vino a España a jugar en el R. Madrid, después fue entrenador del Espanyol.

No me diga...

Si, yo era vecino de Pepe Emilio Santamaría. De ahí que, todavía en Uruguay, ya era seguidor del Espanyol.

¿Como se vive el llegar de fuera y ser seguidor de un club que da más sufrimientos que otra cosa?

Bien; Muy bien. ¡El Espanyol es el más grande! Yo vivo en Catalunya y tengo que ser de un equipo catalán.....y el más catalán es el Espanyol, también soy seguidor del Nàstic, el Espanyol lo fundaron unos catalanes el "otro" unos suizos. Si a eso le añadimos lo que os he explicado antes ya teneis la respuesta.

Pero ser del Espanyol no es fácil...

No, ser del otro equipo es más fácil, cierto. Pero sufrir siendo del Espanyol es muy bonito

Habla de sufrir; este año nos hemos quedado "a gusto" sufriendo. ¡Vaya nochecita la del trece de mayo!

¡Fue infernal!

¿Estaba en el estadio?

Si. Tengo un amigo "culé", Fabio, al que estuve llamando cada diez minutos para que me informara de cómo iba el Alavés. No había cogido radio. Cuando Fabio me dijo que había marcado el Alavés le respondí; "estamos en segunda...". A partir de ese momento ya tuve a Fabio al teléfono hasta el final. Cuando marcó Coro estaba "colgado" del teléfono... ¡que locura!

Esta temporada ha tenido dos caras; el sufrimiento y la Copa. ¿Estuvo en Madrid?

No, no pude. Ese día llegaba mi mujer desde Alemania y tenía que ir a recogerla al aeropuerto. Quedamos con otros "pericos", que tampoco se habían podido desplazar, para cenar y ver el partido juntos. En el descanso acabamos de cenar. Fue cuando mi mujer se fue a buscar un pastel que había comprado, lo desenvuelve y aparece el pastel con un gran escudo del Espanyol. Nos emocionamos todos. ¡Que bonito!. Mientras comíamos el pastel llegó el tercer gol. ¡Fantástico!

Para terminar Antonio; Lotina se va. ¿Le parece acertada su decisión?

Lotina se ha ido en el momento justo. Lotina ha sido un crack; nos ha hecho ganar un Copa, ha mantenido el equipo en primera y ha sabido encontrar el momento para marcharse.

Usted si que es un crack amigo Antonio. Otro "loco" del Espanyol. ¿Se puede estar cuerdo y ser del Espanyol?. ¡Qué locura más bonita la nuestra!

Narcís Ausensi

Tarragona:
Plaça de la Font, 16
(Plaça de l'Ajuntament)
Tel. 977 25 30 46

Salou:
C/ Girona, 9 - 11
Tel. 977 38 14 65

Salou:
C/ Valencia, 14
Tel. 977 35 30 27

Peñíscola:
Avda. José Antonio, 4
Tel. 964 46 75 18